

SBORNÍK VÍTĚZNÝCH PRACÍ
III. ROČNÍKU LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
PRO DĚTI A MLÁDEŽ

CENA IVONY BŘEZINOVÉ

NA TÉMA:

TO NEVYMYSLÍŠ!

Sborník vítězných prací
III. ročníku literární soutěže pro děti a mládež
Cena Ivony Březinové

na téma:

To nevymyslíš!

Kolektiv autorů

Editor: Vladimír Havelka

Jazyková korektura: Lucie Bednářová

Odborný konzultant: Mgr. Markéta Dočekalová

Grafická úprava, sazba: Atelier Havelka

Vytiskla tiskárna ŽAKET

Pro Nadační fond Gabrielis

vydalo v roce 2021 nakladatelství Refot

v nákladu 200 kusů.

Vydání první.

Texty byly ponechány v původní podobě, v jaké byly do soutěže přihlášeny, a nebylo do nich nijak slohově zasahováno.

ISBN 978-80-907713-2-1

© 2021 Nadační fond Gabrielis
www.psanipomaha.cz

*Ne nadarmo se říká, že život píše příběhy.
Reálné skutky jsou někdy tak neuvěřitelné, že kdyby je člověk
zfilmoval, nebo sepsal, všichni o nich budou tvrdit,
že jsou vymyšlené. Každému z vás se to jistě už někdy stalo
a jen s nevěřícím výrazem jste nad tím kroutili hlavou.*

*Nadační fond Gabrielis vyhlásil, v rámci svého projektu
Psaní pomáhá, III. ročník literární soutěže Cena Ivony Březinové
s cílem sesbírat střípky zážitků mladé generace, které by nevymyslel
ani nejlepší scenárista na světě. Zážitky, které přináší život,
a na které nejsme nikdy dostatečně připraveni...*

*Nejlepší práce z třetího ročníku této soutěže máte příležitost
si přečíst v tomto sborníku.*

Věříme, že stejně jako nás, potěší srdce i mnohých z vás.

Gabriel Izsák
předseda NF Gabrielis

Praha, srpen 2021

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO Ivona Březinová	9
VÍTĚZNÉ PRÁCE V KATEGORII 10–14 LET	11
DVEŘE Nela Fabíková	12
PRACH Z RŮŽÍ Lucie Fišerová	15
MAGIE BERMUDSKÉHO KOČIČÍHO TROJÚHELNÍKU Pavla Janoušková	17
PLYŠOVÝ OBR VE VLNÁCH Eliška Konečná	20
MOJE VYPEČENÉ RÁNO Viktorie Kotková	23
JEDNOU NA POHŘBU Hana Kubečzková	26
JAK JSEM POZNALA CHROUSTA Marie Kubů	29
PTAČÍ ZÁVODY Leona Michajlová	30
VÝSTAVA PSŮ Kristýna Pánková	33
JINÝMA OČIMA Karolína Vránová	35

VÍTĚZNÉ PRÁCE V KATEGORII 15–18 LET	39
KAMARÁDSTVÍ V DOBĚ ROUŠKOVÉ Sofie Bradáčová	40
PUZZLE Lenka Duongová	43
SEN Klára Havlíková	46
CO TĚ NEZABIJE, TO TĚ POSÍLÍ! Nela Neuerová	49
NÁHODA? Lukáš Novák	54
PŘÍBĚH O REDUKCI ANEB JAK MALÝ CHLAPEC MÁLEM O HLAVU PŘIŠEL Martin Peprný	56
KDE LIŠKY (NE)DÁVAJÍ DOBROU NOC Tereza Siková	58
ZÁŽITEK NAD ZLATO Julie Smíšková	60
POTKALI SE ZA KOZOJEDY Klára Soukupová	62
NENÍ POMERANČ JAKO POMERANČ Barbora Šístková	64
SLOVO PŘEDSEDKYNĚ POROTY Markéta Dočekalová	68
SLOŽENÍ POROTY	69

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

do třetice k Vám přicházíme se sborníkem nejlepších textů napsaných pro literární soutěž, kterou už od roku 2018 vypisuje Nadační fond Gabrielis v rámci projektu Psaní pomáhá. S pokorou jsem soutěži propůjčila své jméno, protože sama jsem před čtyřiceti lety na podobných soutěžích začínala spisovatelskou kariéru. To, že se soutěž jmenuje Cena Ivony Březinové, je pro mě čest a nesmírně si této pocty vážím. Zároveň mě to zavazuje, abych uznáním, povzbuzením či dokonce radou pomáhala mladým kolegům, kteří jsou na začátku spisovatelské cesty.

Od setkání s loňskými laureáty Ceny Ivony Březinové uplynul rok, v němž byl život na celém světě nadále zdeformovaný pandemií nového koronaviru. Procházeli jsme světem zákazů, příkazů, izolace, mnohdy i bolestivých ztrát. Pro člověka schopného pozorovat, vnímat, cítit a soucítit vznikl rej nejrůznějších emocí – údivu, obav, nepochopení, strachu, smutku i vzteku. V takové chvíli se mnozí z nás uchýlovali do vlastních mikrosvětů a pomocí fantazie vymýšleli paralelní vesmír. A přece právě skutečný život, v podmínkách, které se zdají být tolik neskutečné, přináší situace, nad kterými lze jen s úžasem poznamenat To nevymyslíš!

Dvacítka mladých autorů, jejichž práce ve sborníku vydáváme, právě ono žasnuté zachytila. Posuďte sami, jak si při psaní počínali. Uchopit záblesk absurdní reality, zapamatovat si útržek snu, nebo se na vlastní život podívat cizíma očima a pak vše citlivě přetavit do příběhu je velké umění.

Přeji Vám příjemné čtení a na tomto místě trochu netradičně Vám navíc přeji pevné zdraví. Ať máte stále chuť číst, psát a pomáhat těm, kteří to potřebují!

Ivona Březinová

**CENA IVONY BŘEZINOVÉ
2021**

**VÍTĚZNÉ PRÁCE V KATEGORII
10-14 LET**

DVEŘE

NELA FABÍKOVÁ

Už jste taky někdy měli jeden z těch snů, kdy padáte dolů? Tak já jsem si jedním takovým před chvílí prošel. Ale i tenhle můj sen má jeden háček – netuším, jestli to byl sen, nebo realita, a tak tady teď sedím v tmavé místnosti a začínám se pomalu topit ve strachu a beznaději. Chvilí mám nutkání brečet a chvilí se chci zase smát. Chvilí se chci schovat za rodiče a přenechat jim všechny své starosti a chvilí mám zase nutkání postavit se všemu sám. A tak tady sedím, v téhle pochmurné místnosti. Nevím, jaké je moje jméno. Nevím, jestli je mi pět, nebo pětadvacet. Nevím, kde jsem ani kdo jsem.

Za normálních okolností bych se nejspíš nejvíce zajímal o to, kdo jsem, ale z nějakého důvodu mi to teď vůbec nepřijde důležité a místo toho se má dětská část rozhodla vydat se na průzkum, zatímco část dospělá mi radí snažit se dozvědět, kdo jsem a kde jsem... Nebo naopak.

„Konečně jsi tady!“ ozval se krásný hlas vedle mě a najednou se celá místnost rozzářila jasným bílým světlem. Nicméně i když jsem se zdroj hlasu snažil najít sebevíc, v dohledu nebyla žádná osoba. „Kde tady?“ Jako odpověď jsem dostal zmatené zalapání po dechu a já jsem se najednou cítil, jako bych se právě zeptal, jak rychle běhají ryby. Ale upřímně, kdo by se zmateně neptal, kdyby se najednou objevil uprostřed ničeho?

Z ničeho nic se vedle mě objevila ruka a vedle mě se ozvalo: „Pojď se mnou a já ti ukážu, kde je tvé tady.“ Nebyl jsem si úplně jistý, jestli opravdu s touto osobou chci odejít, protože by to popíralo vše, co nám rodiče říkali o odcházení s cizími lidmi, ale byl jsem zvědavý, co je myšleno tím mým tady. Když už jsem se chystal hmátnout po ruce, rozprostřel se nade mnou velký stín, a když jsem se podíval nahoru, zděsil jsem se.

Nad mou hlavou se tyčila jakási obludnost. Chtěl jsem vyděšeně vykřiknout, ale najednou jsem nebyl schopný vydat jediný zvuk a jediná reakce, na kterou jsem se zmoohl, bylo lapání po dechu a vyděšené zírání. Před mýma očima se tyčilo bahnitě tělo, ze kterého vyrůstaly ruce a nohy a zároveň na mne zíraly stovky očí. Konečně se mi z krku vydral krátký výkřik a začal jsem couvat pryč od příšery.

„Copak se děje? Už nechceš poznat své tady?“ ozval se ten samý krásný hlas, ale až teď jsem si uvědomil, že patří příšeře. Prudce jsem se otočil a začal jsem utíkat dál do bílého prostoru. „Pokud je tohle to, co opravdu chceš...“ Uslyšel jsem za sebou chvilku před tím, než se mi obluda ztratila z dohledu. Ani nevím, jak dlouho jsem běžel – hlavně jsem nevěděl, kam jsem běžel – ale uprostřed ničeho se přede mnou objevily dveře.

Chvíli jsem váhal, jestli je otevřít nebo ne. Co když se za nimi skrývá další příšeřa? Rád bych ještě chvíli přemýšlel o všelijakých nebezpečích, která by se mohla za dveřmi skrývat, ale uslyšel jsem, jak se něco za mnou tiše pohybuje, a znovu jsem ucítil oči na své osobě. „Už jsi na odchodu? Copak se stalo? Doufala jsem, že budeš mým hostem ještě chvíli...“ Hlas zněl tak sladce a mile, že kdybych nevěděl, co se za ním skrývá, velmi rád bych hostem byl, ale... „Vlastně... Proč jenom na chvíli? Proč ne napořád?“ ozval se hlas znovu, a než jsem stihl jakkoliv zareagovat, už jsem cítil, jak se mě jedna z rukou snaží chytit.

„Pročpak bys tady se mnou nechtěl zůstat? Chvíli bychom jenom mluvili a pak bych ti ukázala tady. To zní lákavě, nemyslíš?“ Byl jsem vyděšený. Třásl se mi ruce a... ne počkat, třásl jsem se celý a pomalu jsem cítil, jak mi nohy začínají vypovídat službu. „Copak je špatně? Vypadáš vyděšeně, skoro jako by na tebe sáhla smrt,“ zasmála se příšeřa a můj strach ještě vzrostl – jestli to bylo vůbec možné. Musel jsem se dostat pryč. Pryč od rukou. Pryč od hlasu. Pryč z téhle nicoty.

Teď už jsem na nic nečekal. Prudce jsem otevřel dveře přede mnou a vskočil jsem do nich. Poslední, co jsem postřehl před tím, než jsem zavřel oči, bylo to, že jsem zase padal.

První věc, kterou jsem uslyšel, když jsem se probral, byl dětský pláč. Pomalu jsem otevřel oči a opatrně jsem se začal rozhlížet po zdroji pláče – v případě, že by to byla další příšeřa. Kolem mě se nacházely jakési kupy šrotu a odpadu, takže jsem usoudil, že jsem někde na skládce. Když pláč stále neustával a já pořád nemohl najít zdroj, začal jsem se ptát sám sebe, jestli jsem náhodou nezešlel, když vtom jsem si všiml malinkého tělíčka u jedné z mnoha hromad šrotu. Pokusil jsem se rychle zvednout, ale v tom mi zabránila ostrá bolest, která ve vlnách projížděla celým mým tělem. Podíval jsem se nad sebe a uviděl jsem otevřené dveře, asi tři metry nad sebou. Moc málo na to, aby mě to zabilo, ale dost na nějaké to decentní zranění.

Z mých myšlenek mě vyrušil nepřestávající dětský pláč a já se i přes bolest nějak dobelhal k dítěti, které sedělo na něčem, co vypadalo jako stará matrace. Aspoň jeden z nás dopadl dobře, pomyslel jsem si, když mi zády projela bodavá bolest. Natáhl jsem se k dítěti a lehce jsem mu zmáčkl rameno, abych ho upozornil na svou přítomnost. Dítě vylekaně vykřiklo a odskočilo ode mě. Když mě dítě uvidělo, zdálo se, že se trochu uklidnilo, ale já se zděsil. Předě mnou stálo mé pětileté já.

Rychle jsem se ze svého šoku vzpamatoval. „Proč jsi tak vylekaně odskočil?“ Věděl jsem, že jsem nezvolil úplně nejlepší první otázku na vyděšené a zmatené dítě. Mohl jsem říct: Ahoj. Nebo jsem se mohl zeptat, jestli je v pořádku nebo jak se jmenuje, ale to teď nebylo to nejdůležitější a vlastně jsem už věděl, jak se jmenuje, takže ptát se na to stejně nedává smysl. „J-já jsem si myslel, že jste ta příšera s hodně rukama a nohama...“ Takže tohle dítě taky potkalo příšeru? Rozhodl jsem se chvíli předstírat, že nic nevím. „Jakou příšeru? A vůbec, kde ses tady vzal?“

„Najednou jsem se objevil v hrozně tmavé místnosti a pak se objevila příšera, no a poslední, co si pamatuji, je to, že jsem padal dolů dveřmi.“ Pořád jsem nechtěl uvěřit, že předě mnou stojí mé mladší já, ale čím více se na to dívám, tím víc mi to dává smysl. I když mi to vlastně smysl nedává. Přece není možné potkat svoji mladší kopii. „Já chci jen domů...“ rozplakal se znovu. „Nebřeč, nějak tě domů dostaneme,“ pokusil jsem se ho uklidnit. „Víš ty co?“ snažil jsem se znít, jako bych sám z téhle situace nebyl vyděšený. „Co kdybychom se šli podívat kolem a zkusili najít nějaký východ? Když tady budeme jenom stát, tak se nikam nedostaneme.“ Dítě jenom pokývalo hlavou, chytilo mě za ruku a společně jsme vyrazili mezi hromady šrotu.

Když už jsme se mezi hromadami proplétali značnou chvíli a zdálo se nám, že jsme vůbec nepokročili, začal jsem cítit mírné zoufalství. Přece není možné, abychom šli tak dlouho, a přitom nenašli vůbec nic. Najednou se z hromady kousek od nás zřítilo pár věcí a mně se zdálo, jako bych zahlédl nějaký pohyb. „Je tam někdo?“ Zavolal jsem, a když už jsem to chtěl zkusit znovu, za námi se ozvalo zašustění. Rychle jsem se otočil, ale nikoho jsem neviděl. Zašustění se pomalu začalo ozývat ze všech stran, a než jsem si to uvědomil, před námi se tyčila příšera a zírala na nás. Dítě vedle mě začalo vyděšeně křičet a já jsem se zmohl na něco jako přidušený výkřik.

Rychle jsme se otočili a chtěli jsme utéct, ale už bylo moc pozdě. Byli jsme kompletně obklíčeni blátivým tělem obludy bez jediné možnosti na útěk. Dítě křiče-

lo a plakalo a já vyděšeně zíral na příšeru. Musíme najít cestu pryč, pomyslel jsem si a začal jsem se rozhlížet kolem sebe. „Takhle utíkat není vůbec slušné...“ řekla milým hlasem. Před tím, než se příšera pokusila říct něco dalšího, rychle jsem vyběhl k hromadě šrotu a s dítětem v rukou jsem chtěl hromadu rychle přeběhnout, když vtom mi blátivé tělo zablokovalo cestu... Tohle je konec, řekl jsem si, když už jsem viděl, jak se k nám příšera valí. Teď už jsem mohl jenom zavřít oči.

V jednom starším domě se uprostřed noci ozval tichý pláč a bylo slyšet, jak někdo sbíhá schody. „Hm? Copak se stalo? Zlý sen?“ zeptala se žena a objala malé pětileté dítě. „Neboj, byl to jenom sen...“

A v úplně jiné době, na jiném místě se mladý muž vymrštil do sedu a zmatečně se rozhlížel kolem sebe. Sen? „No konečně ses probral! Dneska jsi trochu přebíral, nemyslíš?“ ozval se vedle něj veselý hlas a někdo ho poplácal po zádech. „Co se ti zdálo? Vypadáš docela rozklepaně.“ Byl to jenom sen... „To nevymyslíš,“ řekl a s úsměvem odešel do tmy ulice.

PRACH Z RŮŽÍ

LUCIE FIŠEROVÁ

Usušená poupata růží ve váze jsem stále nebyla s to oprášit, přestože nasbíraly smítek prachu víc než já argumentů obhajujících moji prokrastinaci. A to už byl pro ty nehybné rostlinky chvályhodný výkon. Slepě jsem na ně zírala a opakovala si, že musím přece něco dělat. Vybledlé a rozpadající se květiny jsem tu však chtěla nechat jako ujištění, že jednou se odhodlám všechna ta smítka smést.

Ledabyly jsem se usadila ke klavíru a začala hrát zadanou skladbu. Nad notami se psalo vivo, tedy živě. Výslovně jsem dostala zadáno, že ji mám hrát, když mě někdo naštvě. Většinou tuto nebohrou roli zastávali rodiče, ale ve skutečnosti jsem se vztekala jen sama kvůli sobě. Z prstů mi vystřelila spoušť tónů ve staccattu, což na chvíli utlumilo ty otravné, neustále se opakující myšlenky.

Už nějakou dobu mě přepadával pocit, že žiju v definici monotónnosti. Sama jsem si ji vybudovala, což mě zčásti uklidňovalo a zčásti ubíjelo. Den za dnem to stejné, občas někdo změnil svět, ale já pořád čekala ve frontě na nějakou možnost. Předě mnou vlastně ani nikdo nestál. Tu frontu jsem si totiž taky vymyslela jako záminku k odkládání všech příležitostí.

Zatímco se rozbouřená řeka tónů rozšířila, připadalo mi, že hudba sebejistě a elegantně pročištuje okolní kyslík. A eleganci jsem si vždy přála ve své duši uchovávat – vdechovat ji z tónů melodie, která v tuto dobu přežívala smrsknutá v jedné místnosti.

Eleganci jsem si též neodmyslitelně spojovala s dobovými fotografiemi. Fotografie dokážete slyšet, stejně jako vidět hudbu. Ty staré černobílé zněly zřetelně, výrazně, elegantně. Jako jazz Elly Fitzgerald nebo skladba, které jsem se v tuto chvíli věnovala. I když její tóny na chvíli ubraly na dynamice, stále se pyšnily netuchající duchapřítomností.

Vzpomněla jsem si na ty snímky, které má moje babička. Uchovává je v kazeťe od přístrojů, se kterou je mám už přirozeně spojené. Ta krabice se vším tím papírem se sotva dá zavírat, ale její šarm to nijak nepoškozuje. Všechny ty fotografie jsou nasáknuté živými příběhy, které už ani nelze dohledat. Když mi je babička vypráví, snažím se zapamatovat si každý detail – to, ze kterého okna jako malá lezla, nebo že rozhodnutí jejího bratra nechat si vytetovat jméno manželky nebyl dobrý nápad. S úsměvem jsem dokončila frázi na osminové notě a nadechla se u nadcházející pomlky. Potom jsem opět nasadila.

Nedávno mi babička vyprávěla příběh o mém pradědečkovi, který pocházel z pěti dětí – jedna holka a čtyři kluci. Žili na venkově a měli dost přísného otce.

Jednou, když pradědeček provedl něco, kvůli čemu se obával, že u otce zrovna dobře nepochodí, raději se schoval na půdu ve stodole a tam přenocoval. V tu dobu panovala zima a mrzlo. Navzdory tomu tam zůstal.

Dynamika mého klavíru klesla jako teplota té noci a já se připravila na prostřední část skladby – tu nejtěžší.

Ráno ho jeho rodiče našli a s hrůzou zjistili, že má omrzlé nohy. Z půdy jej vynesli a později mu lékaři museli ony končetiny zčásti amputovat. Tehdy byl ještě mladší než já dnes.

Hrát levou rukou hlavní melodii mi činilo větší problémy, než když tuto roli za-

stala pravá. Kolem mě létaly obavy z toho, co nechci, a zděšeně jsem pozorovala, jak se všechny shlukují do víru a chystají se zaútočit. Pak mi ale došlo, že jak příběh, tak ani skladba ještě nejsou zdaleka u konce.

Ačkoli jsem si přirozeně pomyslela, že pradědečka musel nějak silněji poznamenat nežádoucí spád událostí, prý se jimi nenechal zlomit. Rozhodl se hledět dopředu.

Zkusila jsem následovat jeho příkladu a z víru obav zformovala vánek, který mi jen slabě pocuchal vlasy. Teď už jsem hrála jen s čistou vizí úspěchu.

Vzpomínala jsem, jak dál babička popisovala průběh jeho života. Jako starší se vyučil řemeslu, načež se v následujících letech stal ve svém oboru vyhledávaným odborníkem. Mimo to se naučil jezdit na kole, tančit a od člověka bez handicapu se dal těžko rozeznat.

Svého pradědečka jsem bohužel nikdy nepoznala. Babička ho však popisovala jako člověka oblíbeného ve společnosti s živou povahou. S tímto vědomím jsem si připomněla jeho tvář z fotografií a dohrála skladbu.

Doznění posledních tónů mi přineslo spokojený poklid. Do klavírního virtuose jsem sice měla daleko, ale s pohledem na svět jsem si přece mohla pohrávat jako s vypínačem – když jsem toužila po světle, stačilo rozsvítit. A tak jsem se tedy po dlouhé době pochválila za malý úspěch a pak nemilosrdně odfoukla prach z růží.

MAGIE BERMUDSKÉHO KOČIČÍHO TROJÚHELNÍKU

PAVLA JANOUŠKOVÁ

Byla nebyla (ale já vím, že byla, protože pořád ještě je) jednou jedna sociální síť. A na té síti se shromažďovali budoucí spisovatelé a spisovatelky z celého světa: publikovali tu svá díla, komentovali díla ostatních obdobně literárně postizněných lidí, četli si komentáře; pokud se jim nějaké dílo líbilo, mohli mu dát hvězdičku, a po-

kud se jim líbila něčí literární produkce tak moc, že se nemohli dočkat pokračování, mohli příslušného člověka dokonce přidat do svého seznamu sledovaných autorů. Mnozí si mezi sebou také radili a pomáhali, vznikaly tu dokonce i virtuální soutěže o nejhezčí povídky. V takové přátelsky naladěné virtuální komunitě se lidem moc pěkně žilo i pracovalo, až jednou...

...Jednou si jedna jedenáctiletá slečna vytvořila účet pod jménem egyptské bohyně Sachmet. Nejdřív se bála cokoliv komentovat nebo dát někomu hvězdičku. Až po mnoha dnech se odvážila napsat svůj první komentář. Byl krátký, ale byl to komentář: „Je to kočka.“ Sachmet s postupem času sledovalo čím dál víc lidí, i když zatím nenapsala vůbec žádné dílo. Jen onu světobornou tříslavnou větu „Je to kočka“. Sledovali ji sami příznivci (tedy spíš příznivkyně) knižní série Kočičí válečníci. A počet sledujících narůstal a narůstal – až to jednoho dne Sachmet nevydržela a rozhodla se sama napsat a zveřejnit kraťoučkový fejetonek. Po nějaké době se osmělila ještě víc – a zveřejnila i druhý fejetonek. Napsala i další komentář – dokonce mnohem delší než ten první tříslavný. Časem přibýly další komentáře i literární pokusy.

Sachmet moc těšilo, když si její literární pokus někdo přečetl. Ještě o něco víc ji zahřálo u srdce, když se někomu její dílo líbilo natolik, že mu dal hvězdičku. A úplně největší radost měla, když ji někdo začal sledovat, protože se mu její díla líbila. Sledující postupně přibývali: jedenáctý – příznivkyně Kočičích válečníků, dvanáctý – taky kočičí válečnice, třináctý – kočičí válečnice... Kde se ty kočičí válečnice berou? Byla to záhada bermudského kočičího trojúhelníku. Ale tím záhady zdaleka nekončily – spíše začínaly...

Sachmetina on-line kamarádka Poštolka se rozhodla, že oslaví svých deset sledujících zveřejněním první kapitoly své připravované knížky. Jenže sledující nepřicházeli a nepřicházeli... Až jednoho dne jich bylo magické číslo. Tři. V tu chvíli po dlouhé době procitla magie bermudského kočičího trojúhelníku. Počet Poštolčiny sledujících začal rychle stoupat a zastavil se až na trojnásobku čísla tři. Ale do desítky stále jeden chyběl.

Magie sledovala Poštolku. Ukáže jí, co je to pravá magie bermudského kočičího trojúhelníku... A tak najednou, kolem desáté hodiny večerní, se stal zázrak. Deset sledujících! Poštolka konečně mohla zveřejnit začátek své knížky. Další kapitolu vydá na oslavu patnácti sledujících.

Sledující rychle přibývali. Magie se ušklíbala. Rozhodla se, že si s Poštolkou ještě chvíli pohraje... Počet sledujících se zastavil na čtrnácti. Poštolka každý den kontrolovala, jestli ji někdo další nezačal sledovat. Jenže magie ještě neskončila to, co měla v plánu. Sledující nechtěla k Poštoлке pustit, až jednoho dne je nechala proudit rychlostí rozvodněné řeky. Bylo sedm hodin večer a Sachmet Poštolku uklidňovala: „Třeba si dává magie jen na čas a pak tě začne sledovat stovka lidí.“ V tu chvíli nikdo netušil, jak blízko pravdy tento výrok byl... Počty Poštolčinych sledujících začaly okamžitě stoupat rychlostí – rychlostí Poštolčinych sledujících. Tato rychlost předčila rychlost Formule jedna, za chvíli dosáhla rychlosti startu rakety Space X a za pár vteřin přesáhla rychlost světla.

Číslo dál stoupala, až překročila devadesát sledujících! Kdo to Poštolku sleduje? Že by tolik příznivců Kočičích válečníků? Sachmet byla připravená na cokoli, jen ne na to, co zjistila: Turci, Turci, Turci... sami Turci?! Musí to okamžitě napsat Poštoлке! Rychle se chopila klávesnice a v rychlosti ani nestíhala hledat písmena. Poštolka otevřela e-mail právě ve chvíli, kdy chtěla napsat poděkování všem novým sledujícím. Hned věděla, co do poděkování napíše: „90 takipçiyeye ne özel bir hediye istersin? Yeni bir bölüm dışında bazen çıkacak. (Jaký speciální dárek byste chtěli za 90 sledujících? Kromě nové kapitoly, ta stejně někdy vyjde.)“ Když Turci, tak turecky!

Magie se s falešným smutkem ušklíbala. Věděla, že Turci si její vzkaz stejně nepřetčtou. Když to nikdo nečekal, znovu se pustila do díla...

Jiskru – společnou online kamarádku Poštolky a Sachmet – sledovalo už delší dobu čtrnáct lidí. A nebyl mezi nimi samozřejmě ani jeden Turek. Avšak počet jejich sledujících se nečekaně, až magicky, zvýšil na sto dvacet! Zase ti Turci! Že by invaze Turků na české milovničky a milovnice Kočičích válečníků? Sachmet začínala mít podezření, že to nebude jen několik desítek Turků.

Sachmet se o tom všem zmínila rodičům. „Ta tvoje *turecká invaze* by mohl být ve skutečnosti kybernetický útok. Podíváme se na internet, třeba něco zajímavého najdeme.“ A našli. Na tuto sociální síť pořádali hackeři dříve již několik kybernetických útoků! Sachmet nelenila a okamžitě napsala zprávu všem svým online kamarádkám: „Lidi, tady už asi nejde o nějakou invazi Turků. Je to možná daleko horší! Na internetu jsem se dočetla, že minulý rok (a nejspíš i nějaké jiné roky) byl kybernetický útok právě sem. Zahltli při útoku server přílišným množstvím požadavků.“

Ukradli databázi, která obsahovala přihlašovací jména a hesla všech uživatelů. Takže je klidně možné, že v přímém přenosu vidíme kybernetický útok. Pokud si pro jistotu změníte heslo, nic zlého se nestane. Možná tak ochráníte přístup na svůj účet.“

Magie vytáhla z rukávu poslední připravené eso. Už stačí jen čekat...

Kdo ví, jak to dopadlo. „Turecká invaze“ možná skončila, teď už musí všichni jen čekat, jestli nějaká data ze sociální sítě unikla. Nebo to byl jen pokus, kolik toho obrana sítě vydrží? Co když se útok ještě vrátí? Co když to byl jen nácvik na něco většího a horšího – třeba na nějakou nemocnici? Ale ne, asi je to jen planý poplach. Ale co když...?

Magie se ušklíbla nad její hloupou nevědomostí...

PLYŠOVÝ OBR VE VLNÁCH

ELIŠKA KONEČNÁ

Život je někdy naruby, sedíte celé dny u notebooku, tabletu nebo mobilu místo ve škole a pak je vám jakákoliv realita milá. Každý týden jezdím s bratry a mámou do Zábřehu, na loděnici, poprat se s divokou vodou. Po příjezdu s očekáváním nahlédneme na hladinu, je to pro nás kanoisty důležitý indikátor obtížnosti sjezdu. Pak se běžíme převléct do neoprenů, abychom mohli pěkně v suchu začít podvodní život.

V létě je na lodích nuda, protože nemůžeme zabrat kvůli snížené vodní hladině. Představte si vodu vsátou do velikého vysavače. Při každém záběru se dotýkáte ostění, kamínky se jen sypou, vody poskrovnou. Přece jen Moravská Sázava Zábřehem protékající není žádný veletok. Na jaře, a na podzim však voda ničí vše co jí přijde do cesty, břehy, pole, lávky, i kanoisty.

Dnes se trenér Honza usmívá jako sluníčko. Pozoruje nás ze břehu, bezpečně daleko od rozzuřené vody. Zde nadšeně vydává pokyny a trousí cenné rady. Členové oddílu, upnutí k lodím gumovou šprajdou, mají co dělat, aby jeho příkazům

stačili. Když mě našťvaná voda převrátí, cítím se najednou jako ve zpomaleném filmu. Ledová voda si se mnou hraje jako s plyšovým medvědem. Radši neotevírám oči, protože to, co skrývá voda v hlubině, není zrovna příjemné. Dno je pokryto silně slizkým bahnem, ve kterém klidně odpočívají nejčastěji ryby nebo jiní podvodní živočichové. Voda není tak čistá, jak se ze břehu zdá.

Nejsem si jistá, zda jsou to hlasy, co slyší moje velké chlupaté uši, plyš nasáklý a ztěžklý vodou. Linou se někde z hloubi. „Já se nechci rozplynout“ našťvala se Malá mořská víla. „To není fér, v ostatních příspěvcích na Insta mají princezny lepší konec než já, například tady: Růženka – a žili spolu šťastně až do smrti.“ Chvilí na to, jí iPhone 12 klekl, tak zakoulela zuřivě očima, důkladně si prohrábla vlasy a zapojila napájení, její ocas posloužil jako elektrická šňůra. Pak se začala soustředit na svůj notebook a vztekle chatovat s princem, pro kterého se má obětovat. „Vůbec k nám nejezdí, nemám čas se měnit na nějakou mlhu, máme teď hodně online hodin, to nestíhám. Musíme se domluvit na jiným termínu.“

Už se skoro natahuji pro poutko šprajdy, abych se konečně mohla nadechnout příjemného vzduchu. Ale mé medvědí pracky jsou neohrabané a ztěžklé vodou. Tento pokus se nedaří a obávám se, že budu muset pod hladinou ještě chvíli setrvat. Nevím, jak je to možné, do čenichu mě udeří odér přepáleného oleje.

Malá mořská víla vstala a protřela si oči. Byla doma sama. Usmažila si na pánvičce pár mořských řas a napila se citronové šťávy. Zase obvyklý nudný den. Musí počkat na profesorku Děsivěžvanivou, aby pod jejím dohledem absolvovala, jako obvykle, domácí výuku. Víla měla ještě hodinu času, a tak se rozhodla, že si dá call s kamarádkami. Mobil už se zdál dostatečně nabitý, a tak škusbla ocasem a vytočila číslo. Odpověděl jí jen Jitřenčin táta, že je holka líná zvednout telefon, a tak předstírá výpadek spojení. Najednou se z notebooku ozvalo hlasité klinknutí. S hrůzou se otočila. Nestihne se na přenos ani upravit, tolik tun make-upu za pouhý okamžik nenanese ani světový vizážista Hung Vanngo. V tom vstoupila do virtuální místnosti profesorka Děsivěžvanivá. Po několikaměsíčním lockdownu na ni Malá mořská víla začala být, mírně řečeno, alergická.

Další pokus, škusbnu za poutko šprajdy, a konečně se můžu nadechnout příjemného vzduchu nad hladinou. Jsem z toho pro tuto chvíli venku. Váleček si se mnou trošku pohrál, v lodi mám nacamráno, ale helma na hlavě drží, úces jsem si nepocuchala. Je zvláštní, že se vám při pobytu pod vodou otevře zcela jiný svět.

Každé takové převrácení do ledové vody vás stojí mnoho času, na souši divák stěží postřehne zmizení lodi, pod vodou se kanoistovi odpočítávají dlouhé minuty.

Locika se porozhlédla po místnosti. „Není tu.“ Konečně si na chvíli sundala roušku. Plánovala odsud utéct. Ve věži neměli signál, takže do školy nic nedělala. Omotala si své vlasy kolem ruky a scházela po schodech dolů. „Macecha je určitě na nákupech, není kam spěchat.“ Pomyslela si. Jakmile však opustila své dlouholeté vězení, zahlédla Hygienu, jak se s macechou nezadržitelně blíží jí v ústrety. „Nesmí mě zahlédnout, to by mi hrozila karanténa,“ řekla si. Omotala si své dlouhé vlasy kolem krku jako zimní šálu. Musí se prostě dostat ke kadeřníkovi! Naštěstí si jí Hygiena nevšimla, tak se doplížila do lesa, na který vždy v dlouhých chvílích zasněně koukala. Ukápla jí slzička. Jak už dlouho neviděla svou sestru Sněhurku. Sáhla do kapsy... „Fuj!“ vykřikla. Kapsa byla plná vyžvýkaných bonbonů. Touha po setkání s nejbližší členkou rodiny ale byla silnější. Překonala se a vytáhla naprosto zalepený mobil Galaxy XS a navigaci už spustila hravě.

Když nastavila trasu, pokračovala dál v cestě. Jako u každé princezny procházející lesem byste si určitě mysleli, že ptáčci zpívali a zvířátka jí dělala doprovod. Ale v tomto příběhu tomu tak není. Locika smrděla jako starý ocet, protože se už týdny nemyla. Byl lockdown, tak neměla důvod. Za svůj dlouhý pobyt ve věži navíc s macechou spotřebovaly hodně vody, a odpad nebyl bezedný. Od té doby se prostě nemyla. Princeznička vypadala trochu jako neandrtálec, a to dvorní dámě Hygieně moc nevonělo. No nic, pokračujme.

Smradlavá krasavice šla dlouhou dobu hluboký lesem. Nasávala zde čerstvou vůni smůly. Najednou se před ní objevila krásná chaloupka, myslíte si asi. Locika zastavila před něčím, čemu by se dalo říct dveře. Zde stála na malém polorozpadlém stolečku plná dezinfekce s cedulkou „vstup jen s rouškou a po ošetření rukou“. Sestra Sněhurka si na hygienu kdysi velmi potrpěla, byla neustále v patách dvorní dámy. O to víc zarážející bylo, že její nynější dům vypadal, jako by se tu schovávala armáda vojáků. Locika si vydezinfikovala ruce, tiše zaklepalá na trním zarostlé dveře, vylomila dubové veřeje a rázně vešla.

Ve válečném úkrytu seděla její sestra se sedmi trpaslíky, no, kde myslíte? Na roztomilých židličkách u vonící kaše? Kdepak, seděla na gauči a sledovala rugby. Všude to páchlo, na podlaze ležely samé krámy, totiž Sněhurka byla strašně hrabivá. Locika zakřičela „Sněhurko, vztyk!“ a po nějaké chvíli se sestra opravdu s velký-

mi obtížemi zvedla. Byla otlá, porostlá miliony drobných tmavých chloupků. Místo člověka připomínala spíše medvěda. Když se zvedli i trpaslíci a začali si šlapat po neuvěřitelně dlouhých vousech, padl mi přes hlavu plyšový květovaný přehoz. Řeka jej patrně strhla ze stolu nějaké spořádané zahradnice přilehlé kolonie.

Když mě našťvaná voda pustí nahoru, cítím, jak se svět dostává do normálu. Chvilku jsem měla pocit, že je vše vzhůru nohama, zase jsem fantazírovala. Moje tělo a mysl opět ztěžkla, jako vodou nasáknutý kožich. Pandemie mi v hlavě udělala pěkný nepořádek. Střídají se záblesky oblíbených pohádek, prodchnuté karanténními opatřeními. Udělala jsem Eskymáka, jediný možný záchranný manévr. Trochu neohrabaně, jako plyšová hračka, se vracím znovu na trať.

Voda kanoistu neuvěřitelně klame. Spřátelit se s vodou není jednoduchá věc, protože voda je velmi urážlivá. Je krásná a užitečná, ale když se hodně rozzlobí, může člověku vzít i život. Na souši i pod vodou si musíte uchovat chladnou hlavu a jasnou mysl. Za pár dní začne léto, voda ztratí svou jarní divokost, začne se vsávat do neviditelného vysavače. Vše se zklidní a bude ospale plynout jako dřív.

Dnešní trénink byl opravdu pestrý, po tělesné i duševní stránce. Sedáme do auta a opouštíme loděnici. Na zadním sedadle mladší bratr zapomněl Medvídka Pú, svého oblíbeného neohrabaného hrdinu.

MOJE VYPEČENÉ RÁNO

VIKTORIE KOTKOVÁ

Bylo 30. června, ráno. Probudila jsem se v 6:30, i když obvykle vstávám v 7:00. Než mi zazvonil budík, přemýšlela jsem, jaké to bude po prázdninách, když přecházím na gympl, a zároveň se ptala, jestli si tam najdu kamarády. Co když mě a mou nejlepší kamarádku zařadili do rozdílných tříd? Byl to dobrý nápad? Takové byly moje myšlenky, než můj mobil začal vydávat zvuk, který jsem moc dobře znala. Byl to budík. A ano, dnes dostanu vysvědčení 5. třídy.

Posadila jsem se na okraj postele a přemýšlela jsem. Jestli se ptáte nad čím, zklamám vás, jelikož sama nevím. Než mi došlo, že už bych se měla chystat, bylo 7:09. Stoupla jsem si a pohybovala se pomalým krokem ke dveřím. Moje nohy devět posledních hodin nedělaly nic jiného, než ležely, a tak se musely prvně vzbudit stejně jako zbytek mého těla. Na klice kuchyňských dveří visely šaty. Moje oblíbené bílé šaty s papoušky a modrou mašlí ovázanou kolem pasu. Že to byly mé oblíbené šaty, bylo znát už z třídních fotek na ledničce. Pohled na fotky mě zase přivedl zpátky k myšlenkám na přestup na novou školu. Pohled na hodiny, které mi visely nad hlavou, mě ale ze všech myšlenek rychle vyvedl. Popadla jsem šaty, oblékla je a zkontrolovala se v zrcadle. Koukala jsem jen na dolní polovinu, jelikož pohled na rozčuchané vlasy, když spěcháte a víte, že se budete česat dalších deset minut, není zrovna ten, co si přejete. Popadla jsem hřeben a dala se do česání, vlasy jsem měla rovné, rozhodla jsem se, že si dva pramínky zepředu sepnu k sobě a přehodím je dozadu. Bylo 7:26. Uf, to bych měla stihnout.

Popadla jsem zdobenou taštičku s mobilem a klíči, dala si ji přes rameno a v tom jsem si všimla peněz na botníku. Uvědomila jsem si, že to jsou peníze na kytku pro učitelku, co mi tu nechala máma. Zpanikařila jsem a v hlavě rychle vymýšlela nejkratší cestu k nejbližšímu květinářství. Podle mých výpočtů to nebylo možné do 7:45 stihnout. Popadla jsem pennyboard, abych si urychlila přesun a sjela výtahem dolů. Asi po minutě jízdy mi došlo, jak hloupý nápad to v šatech s kabelkou přes rameno byl. Když jsem přibrzdila u květinářství, bylo 7:32. Popadla jsem za kliku a až pak si všimla cedule středa – čtvrtek otevřeno od 8:30. Zoufale jsem přemýšlela, kam teď. Na další květinářství nebyl čas a já si vzpomněla, že naproti přes náměstí je obchod s potravinami. Vyhodnotila jsem to jako stav nouze a místo růže se rozhodla koupit nějakou bonboniéru. Ale teprve v obchodě mi došlo, že najít nějakou slušnou bonboniéru za 50 korun půjde těžko. Popadla jsem dvě Milky po dvaceti korunách a za zbylých deset jsem si koupila žvýkačky. Z obchodu jsem vypadla co nejrychleji to šlo a měla jsem pět minut na to, dostavit se do školy.

Když jsem dobíhala do třídy, uvědomila jsem si, že je to naposledy, co jdu po těchto schodech, co otevírám tyhle dveře, co obcházím bufet s myšlenkou, že mám chuť na jedlý papír. Napadlo mě, že sem možná za pár let povedu mladší se-

stru a v hlavě mi běžel film, jestli mě tu za těch pár let ještě někdo pozná. Vesele jsem si poskakovala do šatny. Už už jsem chtěla zahrnout ke své skříňce, ale uvědomila jsem si, že klíče už jsem vrátila školníkovi. Stoupala jsem po schodech, ze kterých mě dřív neskutečně bolívaly nohy a došla až ke své třídě. Většina spolužáků už tam seděla a čekala na ostatní, kteří tam měli být už před dvěma minutami, stejně jako já. Beze slov jsem si sedla do lavice. O pár vteřin později do třídy rychlým krokem vešla učitelka. Usmála se na nás mile a pak se pobaveně zadívala na učitelský stůl, na kterém bylo asi 50 Milka čokolád a sotva 3 kytky. Vypadalo to, že ráno měl někdo stejný problém jako já. Abych se od ostatních alespoň trochu lišila, přihodila jsem na hromadu čokolád s různými příchutěmi taky balíček žvýkaček. Při mém štěstí mě paní učitelka stejně neviděla a malý balíček žvýkaček se rychle propadl mezírkou mezi čokolády.

Učitelka si sedla na židli a začala číst jména podle abecedy. Jelikož se však jmenuju Viktorie, byla jsem jako vždy mezi posledními. Těsně předtím, než učitelka přečetla moje vysvědčení, přišel do třídy ředitel a zástupkyně, kteří vypadali hodně udýchaně. Bodejť by ne, když musí za hodinu oběhnout všechny třídy. Stoupali si každý z jedné strany vedle učitelky a všem potřásli rukou. Nikdo o to však moc nestál, asi i proto, že měli ruce strašně upoceně. Učitelka nám popřála krásné prázdniny a byl konec.

Kamarádky napadlo jít na hřiště, nemohla jsem odmítnout. V tom jsem však uslyšela budík. Pomyslela jsem si, že někomu třeba zvoní mobil, ale zvuk se jako by zesiloval a zase zeslaboval. Najednou všichni ztuhli a vše se přestalo hýbat, jen se to docela pomalu přibližovalo ke mně. Nic nehýbalo rukama ani nohama, jen se to přibližovalo jako zoom foťákem. Cítila jsem jako by se všechno v mém těle propadlo. Jako ten pocit, když jedete na horské dráze, nejdříve vyjíždíte pomalu nahoru, ale vaše tělo vás připravuje na ten pád, co přijde. Jakmile přijde pád, vše se propadne a v kostech máte pocit, jako byste celý den leželi a vaše svaly se přitom chtěly hýbat. Takový jsem měla pocit. Připadalo mi to jako dlouhé minuty. Ve skutečnosti to ale byly sekundy. Na chvíli zvuk budíku utichl, pak ale znovu zesílil. Zhluboka jsem se nadechla a najednou jako bych byla zase v posteli a zase doma. Zpátky na začátku.

Rozhlédla jsem se a nechápavě se otáčela stále dokola. Na zemi jsem uviděla mobil, můj mobil, který zoufale vydával zvuk. Na displeji bylo 7:10, ale to mě nezarazilo tak, jako pohled na datum. Bylo 1. 4. Žádný poslední červen. Podívala jsem se do kuchyně, ale šaty na dveřích nevisely a peníze na botníku také neležely. Teprve v další minutě mi došlo, co se stalo. Můj poslední školní den nebyl skutečný, byl to jen sen, ale hodně realistický. Rozesmála jsem se. Apríl mě tentokrát pěkně vypekl.

JEDNOU NA POHŘBU

HANA KUBECZKOVÁ

Pracuji jako ředitel pohřební služby. Někdo by řekl, že má práce je depresivní, ale já to tak nevnímám. Nestěžuju si. Klienti jsou potichu, a když někde udělám chybu, nikomu to nevadí. Bohužel nemohu lidem říci, že mne má práce naplňuje či dokonce baví. Ostatně, občas je to spíš nudné. Překážkou bývá rodina zesnulého, nikdo ale nemá tolik energie, aby dokázal truchlit a zároveň si stěžovat, proč má na sobě mrtvola jinou kravatu, než mítí měla. Nepřekvapuje mě nic, avšak před týdnem jsem zažil pohřeb, na který do smrti nezapomenu.

Měli jsme z tohoto světa vyprovodit jistého Karla Nováka. V sedm ráno jsem dorazil do práce, abych hodinu před obřadem mohl doladit poslední detaily.

Rozhodl jsem se prvně zkontrolovat mrtvého, a hlavně jeho oblek, který jsem dal na starost svému novému spolupracovníkovi Martinovi. Zprvu vše vypadalo v pořádku. Klasický černý oblek, černá kravata... na které však ke své hrůze vidím jakési žluté skvrny. Přicházím blíže. Na kravatě jsou vyšity zlaté hvězdičky, nad nimiž se třpytí růžový nápis GOOD NIGHT.

„Šéfe? Jste spokojen?“

Za mnou už nějakou chvíli postává Martin a dívá se mi přes rameno, zjevně velmi pyšný na svou práci.

„Jak vás proboha mohla napadnout taková hloupost?!“ rozkřikl jsem se na něj.

„Vy myslíte tu kravatu, vidíte?“

„Ano, tu kravatu. Nenapadlo vás, že když dáte mrtvole kravatu s nápisem DOBROU NOC, bude to tak trochu cynické?!“

Zatvářil se rozpačitě. „No... neměl jsem nic jiného. Došly kravaty a tuto jsem koupil za své vlastní tvrdě odpracované peníze. Takže bychom měli být rádi za to, co máme.“

„Martine, mohu se vás zeptat, kde jste ten odporný kus hadru koupil?“

„V second handu. Měli ještě žlutou s nápisem ŽIJEŠ JENOM JEDNOU. Měl jsem vzít tuto?“

„Ne, to by bylo z bláta do louže. Dám mu svoji,“ povzdechl jsem si.

„Pane, dovoluji si vás upozornit, že ji potřebujete víc než on.“

„Teď na tom nezáleží, zkrátka...“

Přerušila mě sekretářka, která ve spěchu vrazila do místnosti.

„Přišel sochař, který vám dělá náhrobní desky. Prý má něco velmi důležitého.“

Ponechal jsem Martina svému osudu s mou kravatou v ruce a odebral se do své kanceláře.

„Pane Krátký, máte snad nějaké problémy? Teď totiž opravdu nemám čas.“

„Ano, problémy mám. Například ten, že podle předběžných výpočtů bude náhrobek měřit pět metrů.“

„Cože?!“

„Vy to nevíte? Ten člověk měl nejspíš nejdelší jméno v ČR. Karel Václav Matěj Jan Josef Boleslav Artur Novák. Dozvěděl jsem se to nyní, jak mám postupovat?“

„Proč nenapišete jen iniciály?“

„To by vypadalo otřesně.“

„Nějak to vyřešíte, koneckonců to není můj problém.“

Do pokoje opět vpadla sekretářka.

„Přivezli dort.“

„Copak oni si objednali dort? Na pohřeb?“

„Přímo na tom trvali.“

„Dobrá, pojďme se podívat.“

Vedla mě až ke svému stolu, na němž stál velký, majestátní kus pečiva. Ano, něco přesto bylo špatně. Byl totiž růžový.

Třpytivý dort s cukrovým jednorožcem a fialovou šlehačkou.

„Řekněte mi, že špatně vidím! Okamžitě objednejte nový!“

„To upéct nestihnou, ani kdyby chtěli.“

V duchu jsem proklínal celý svět.

„Dobrý den,“ ozvalo se ode dveří.

Před vchodem stály dvě ženy. Poznal jsem v nich vdovu a tchyni zesnulého.

„Zdravím vás.“

„Dobrý den.“

Pohledy příchozích se zastavily na dortu a pátravě jej zkoumaly.

„Ehm... ten je pro dceru jednoho z kolegů.“

Beze slov přikývly. Zvláštní bylo, že ani jedna z nich neměla „pohřební“ náladu, právě naopak, tchyně se dokonce sem tam pousmála.

„Je vše připraveno?“

„Ano. Můžeme jet.“

Cestou do kostela byly mé myšlenky značně pobožné. Ježíši Kriste, jestli mě slyšíš, nemohl bys na chvíli slézt z toho kříže dolů a proměnit růžový dort na černý? Moc by mi to pomohlo.

Vystoupili jsme z aut a přenesli rakev do kostela.

Rozezněly se varhany. V lavicích stálo mnoho lidí v černém, málokdo však měl v očích slzy.

„Sešli jsme se zde, abychom se rozloučili s Karlem Václavem Matějem Janem Josefem Boleslavem Arturem Novákem. Karel Václav Matěj Jan Josef Boleslav Artur byl skvělým otcem, manželem, bratrem i synem. Proto bychom Karlu Václavu Matěji Janu Josefu Boleslavu Arturu měli vzdát čest a naši hlubokou lítost...“

„Ehm.“ Domnělá mrtvola se náhle v rakvi posadila. Celý kostel byl v šoku.

„Probudím se na vlastním pohřbu a nevěřím vlastním očím. Jaká hluboká lítost?! Žádnou nevidím! Chci slzy, emoce, trochu se snažte, sakra! Zkuste sborové vzlyky! Lomte rukama! Já z vás asi...“

Než jsme se vzpamatovali z úleku, že přišel opět k životu, Novák se chytil za srdce a s přidušeným výkřikem se sesul podél rakve. Pohřeb dále pokračovat nemohl, protože jsme zemřelého vezli do nemocnice, aby mu mohli znovu konstatovat smrt.

V autě jsme vezli tchyni, kterážto byla velmi pobožná. Občas jsem ji slyšel šepat: „Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, ať už se ten parchant neprobere.“

Tyto představy jsem s ní sdílel, byť v trochu slušnějším podání.

Druhý pokus o pohřeb našťěstí dopadl dobře, až na tu maličkost, že si tchyně přinesla lopatu, aby, dle svých slov, „toho debila, který neumí ani umírat, odsud vyprovodila sama“. Dort i kravata byly tentokrát v pořádku.

V hloubi duše jsem prosil, abych se s touto rodinou již nikdy nesetkal. Netušil jsem, že o měsíc později budu plánovat pohřeb tchyni...

JAK JSEM POZNALA CHROUSTA

MARIE KUBŮ

Bylo krásné jarní ráno. Já a moji kosí přátelé jsme se sešli na větvích stromů, abychom byli připraveni na ranní lov žízal.

Vždy, když máme letět, velí nám Tlustý čmelák. Mávne jedním křídlem a my vyletíme. My kosové si totiž dáváme jména podle toho, co nám nejvíce chutná. Já se třeba jmenuji Housenka. Ale mezi kosity existuje jedna pochutina, kterou každý kos miluje. A tou jsou žízaly. Nejlepší jsou ty, které jsou vypasené, tučné a velké.

Dnes ráno pršelo. To je pro nás to nejlepší počasí, protože žízaly vždy vylezou ven a odpočívají. Tlustý čmelák konečně mávl jedním křídlem a my jsme vyletěli. Hned jsem uviděla jednu pěknou žízalu a slétla pro ni. Musím se vždy skrčit, abych ji chytila. Žízala byla zmatená, proto se stala dobrou kořistí.

Pak tu jsou ale Tlusté žízaly. Tím nemyslím jídlo, ale ty velké chodící žízaly. Jsou to lidé, kteří jsou na nás zlí a my si na ně musíme dávat pozor. Jednou jsem však letěla pro housenku a narazila jsem do plotu. „Pozor, Housenko, je před tebou plot!“ zavolala na mě kamarádka. Asi jsem si zlomila křídlo. Najednou ke mně přišel člověk. Čekala jsem, že mě zašlápne. Ale on mě vzal do rukou a někam

mě nesl. Srdce mi bilo jako o závod. Ten člověk mě donesl k sobě domů. Začal se o mě starat a já jsem si ho oblíbila. Dala jsem mu jméno Chroust.

Po pár týdnech jsem se uzdravila a mohla jsem zase lovit s kamarády žížaly. Chroust mě začal navštěvovat a nosil mi nějaké ty drobký z jeho svačiny.

Můj strach z lidí ustoupil. Už si na ně trochu zvykám a musím usoudit, že jsem některé podcenila. Mnozí lidé jsou hodní, ale jiní zase ne, proto jsem pořád ve střehu. Ale Chroust bude pořád ten nejlepší člověk, jakého jsem kdy potkala.

PTAČÍ ZÁVODY

LEONA MICHAJLOVÁ

Jo, ten rok 2021. Do dějin se zapíšeme jako ‚První zemská epidemie‘, ‚To období pandemického koronaviru‘ nebo ‚Nešťastné období karantény‘. Stejně si ho ale všichni zapamatujeme jako ‚Ta doba, kdy jsme všichni pitomě nosili náhubky jak psi a doufali, že nás to zachrání před nakažením‘. Naštěstí už to vypadá, že se lockdown definitivně blíží konečné a vše najede zpět do starých kolejí.

Dokonce i sousedka Vodňanská zesoda už se nebojí a časně ráno v sedm pravidelně vylézá na terasu a s Krůtovou seshora tlachá a tlachá. To by mi ani tak nevadilo, kdybych neměl svůj balkon přímo mezi nimi a neprobíraly to, co probírají. Třeba předevčírem se bavily o tom, jak pan Kachna nechce poslat svoje dítě do konce školního roku do školy a že prý se od Bažantové z vedlejší ulice dozvěděly, že půjde nejspíš až na začátku dalšího školního roku. A to prý má zrovna přijít třetí vlna nemoci a zase je pošlou domů... Už abych se vrátil z toho ‚home officu‘...

Z manželky už také dostávám ponorkovou nemoc, včera jsme se tak strašně pohádali, že jsem si musel jít provětrat hlavu ven. A to vám povím ten příběh...

Ráno jako z pohádky, svítí slunce, venku asi pětadvacet stupňů a já nervózně sedím u počítače a poslouchám ty dvě kvočny z baráku, jak pomlouvají namyšlenou

Pávovou. „A vidělaš jak se zas nese na těch jejích kilometrových podpatcích z Paříže?“ „No to mi povídej, jen ať si zvrtně nohu a místo podpatků bude nosit ortézu...“. Po hodině o Pávové se vrhnou na souseda Zrní.

Manželka zrovna peče nadívané kuře, tak to jdu radši zkontrolovat, než mi z těch drben hrábne. „Hele, není už to hotové?“ „Ne není!“, dostanu okamžitou odpověď. „A jak to víš, vždyť ses na to ani nepodívala!“, křičím na ni napříč bytem z kuchyně. „Tak se na to podívej!“ ozve se zpět z ložnice. „Vždyť jsi říkala, že ještě není, tak proč se mám dívat?!“ „Protože ses na to přeci ptal a křičel jsi na mě, že jsem se ani nepodívala!“ „Já jsem na tebe nekřičel! Ty tady na mě křičíš!“ A už jsme byli v sobě. „Nekřičel?! Vždyť to slyšeli i na druhém konci vesnice, tak co by nekřičel?!“ Tak jsme se hádali a křičeli na sebe, až jsem se rozhodl, že radši půjdu na čerstvý vzduch. Popadl jsem respirátor FFP2, lístek na autobus, klíče a běžel ven.

Sotva vyjdu, ze slunečného počasí vyleze hezký slejvák a zaburácí první hrom. Plný vzteku a rozčílení si nandám ústakrytku rubem vzhůru a sprintuji na zastávku. Pro jediné štěstí mi přijede autobus směrem do města. „Dobrý den,“ pozdravím slušně řidiče Holuba, ten jako vždy jen vrkne něco pod vousy a jede dál. Stoupl jsem si tak, abych ode všech pečlivě dodržoval dvoumetrový odstup.

S příjezdem na další zastávku se potvrdí můj den blbec a do posledních dveří nastoupí revizor Vrabec. Já zůstal naštěstí vpředu, takže bych to možná mohl stihnout do úprku v další zastávce. Blíží se ke mně, stále blíží a blíží. Znervózním. „Hrdličkova“, zahlásí hlas a já s otevřením dveří, dva a půl metru od blížícího se muže, vyběhám rychlostí jestřába. Viděl mě. Běžím. Ohlédnu se. Vrabec běží. „Stůjte! Povídám, stůjte!“ slyším. Běžíme skoro stejně rychle. Nepřibližuje se, ani neoddaluje.

Neuběhlo pět minut a za zády slyším zvuk policejní houkačky. „A je to v pytli,“ mumlám si pro sebe. Nezastaví mě však ani zvuk prudkého brzdění. Znovu se ohlédnu. Už běžíme čtyři, já, Vrabec, s policisty Vránou a Krkavcem. „Jméno zákona stůjte!“ Přidám i když už ztrácím energii. Krkavec předběhl Vrabce. Je mnohem rychlejší. Už nemůžu. Zastavím. Krkavec mě doběhne, byli jsme dobří partáci na střední. „Co to do tebe vjelo?“ zeptá se, protože ví, že já neporuším pravidla ani v krajním případě. Ustoupím. Dobežne nás Vrána, vyndá pouta a div mi nevykloubil ruce, mám je nasazené. Ustoupím ještě o krok, protože vím, že je to marné. Všichni tři se jen tiše vydýcháváme a čekáme na vyřízeného Vrab-

ce. Myslím, že zhubl tak alespoň půl kila, jelikož se vážně překonal, tělocvik mu ve škole nikdy moc nešel a teď je to na něm znát.

Celý rudý a zpocený doběhne a z posledních sil ze sebe vytáhne: „Pane, ukažte mi prosím vaši jízdenku...“ opře se o stehna a s výrazem vítězství se na mě dlouze zadívá.

Sáhl jsem do kapsy, teprve teď jsem zjistil, že nemám ani peněženku. Nu co. Vytáhl jsem požadovaný kousek barevného papírku a vzpřímeně ho předal nechápajícímu muži. Dlouho na něj civěl. Mlčky jsme tam stáli, většina překvapivých pohledů směřovala na mě. Jen zdrcený pohled Vrabce nevěřičně směřoval v platný autobusový lístek.

Až usoudil, že se na papírek, který mimochodem dennodenně kontroluje, díval dost dlouho, narovnal se, vystoupily mu žíly na krku a přetrhl ho napůl. Hodil jej na zem do louže, otočil se a šel směrem od nás. „Já se na to vykašlu,“ zašeptal při odchodu. Dva metry dál vykřikl: „Já se na to vykašlu, ta jízdenka je platná!“ Má postřeh, pomyslel jsem si (samozřejmě v ironii) a obrátil se čelem k za mnou stojícím měšťákům s vyvalenými pohledy. Usmíval jsem se a hrdě zopakoval: „Je platný.“

Krkavec se rozhodl otevřít ústa: „Proč jsi teda utíkal?“ Vrána mi sundává pouta a já jen ukročím tři kroky a řeknu: „Jen jsem se snažil dodržovat dvoumetrový odstup.“ To jsem také ještě nevěděl, že za mnou znovu stojí Vrabec. „Pane Bože! Ten chlap je blázen! Ty to vidíš!“ vykřikne jen co to dořeknu a znovu změní svůj směr.

Nebyl by to Vrána, kdyby něco nepoznamenal: „Pane Čáp,“ (to jsem já) „jste nevinen.“ Vzápětí se obrátil k revizorovi „Pane Vrabec, jménem zákona vám udělují pokutu za odhazování odpadků ve městě, byl jste přichycen při činu.“

Klekl jsem si, zvedl mokrý přepůlený lístek, hrdě ho ukázal všem třem mým společníkům a schoval si ho, ani nevím proč, zpět do kapsy. Vřele jsem pánům poděkoval, rozloučil se a oni mi povolili odchod zpět domů.

Tento den nemohl skončit lépe, protože když jsem se vrátil, manželka na mě čekala s prostřeným stolem, servírovaným nadívaným kuřetem a skleničkami bílého vína u stolu. Velmi jsme si ho vychutnali při mém vypravování, co jsem to předvedl ve městě.

VÝSTAVA PSŮ

KRISTÝNA PÁNKOVÁ

V Hradci Králové žije pan Novák, který má svého domácího mazlíčka. Je to pejsek bišonek a jmenuje se Dustin. Jsou mu čtyři roky, je velmi přítulný a hodně rád a často se mazlí. I když výstavní pejsek má žrát pouze doporučené psí žrádlo, on je v tomto jiný. Budete se divit, ale psí žrádlo mu moc nejede. Stále by si dával jen to, co jí pan Novák. Nejraději má šunku, buřty nebo kuře. I když se Dustin běžně krmí těmito lidskými pokrmy, psí postavu má opravdu skvělou. Pan Novák s ním chodí na dlouhé procházky, kde Dustin rád aportuje míček nebo si s panem Novákem hraje na babu.

Je sobota, asi 8 hodin ráno. Pan Novák a Dustin se začínají vypravovat na cestu, neboť jedou do Pardubic na výstavu psů. Mají tam být v 10 hodin. Začátek je v 10,30. Před výstavou jsou oba, jako vždy, hodně nervózní. Hlavně moc nestíhají, protože pan Novák ještě ráno musel Dustina vykoupat a hezky učesat, aby vypadal jako fešák. Cesta bude trvat nejméně hodinu.

Ale nakonec to vše stihli. Výstava byla opravdu pro všechny zajímavá. Dustin se předvedl a skončil na krásném druhém místě. Byli oba šťastní!

Protože po návratu z výstavy byli velmi unaveni, podnikli už jen nutné venčení kratší procházkou po okolí. Když byli společně venku, pan Novák si všiml, že je Dustin divný. Neslyšel na svoje jméno, nechtěl si hrát s míčkem, a dokonce čůral jako fena. Pan Novák si o něj sice dělal starosti, ale myslel si, že to je jen únava z cesty, a hlavně z výstavy. Moc tomu nevěnoval pozornost. Jen mu bylo divné, že se nechce chovat a mazlit.

Druhý den Dustin dostal ke snídani vařené kuřecí stehýnko, ale ani se ho nedotkl. Panu Novákovi to začalo být nápadné a vrtalo mu hlavou, co Dustinovi je. Když šli na dopolední procházku, pejsek byl pořád divný. Pan Novák už si začal dělat starosti, jestli neohluchl, když neslyší na svoje jméno. Dustin se vždycky rád mazlil, dokonce spal často s panem Novákem v posteli, ale teď si akorát lehl do pelíšku a koukal do neznáma. Pan Novák se rozhodl, že zajdou k veterináři.

Co pan veterinář zjistil? Tomu neuvěříte!!! Oznámil panu Novákovi, že Dustin není pes, ale fena. Dobrou zprávou bylo, že jí nic není, je naprosto v pořádku,

jen možná trošku vyděšená. Vlastně vyděšený byl v té chvíli i pan Novák. Tomu okamžitě došlo, co se stalo. Omylem si na výstavě s někým vyměnili psy. Určitě s paní, jejíž fenka byla na prvním místě, neboť si oba bišonci byli tak hrozně podobní. Na první pohled dokonce stejní.

Pan Novák nevěděl, co si má počít. Nevěděl ani jak se fenka jmenuje, co ráda žere, co ráda dělá, jak by ji měl potěšit... Na ní bylo vidět, že se pana Nováka nebojí a pomalinku si na něho zvyká. Jemu ale bylo stále moc smutno po Dustinovi. Měl velké obavy, za jak dlouho si psy vymění zpět. Zavolal na výstavu, aby zjistil, jak se paní jmenuje a jestli si už také výměny všimla. Potřeboval znát její bydliště a chtěl za ní hned dojet. Ale paní na přihlášce na výstavu psů adresu nevyplnila. Pan Novák se tedy rozhodl jít na policii.

Tam mu moc nepomohli. Prý když pes nemá na obojku známku, nemohou majitele najít, ale slíbili, že si vezmou fotku a budou informovat všechny hlídky, kdyby náhodou na pochůzce paní s pejskem viděly.

Uplynul další den a policie žádné nové informace neměla. Pan Novák nevěděl, co má ještě udělat, rozhodl se tedy, že pojedje do Pardubic a zeptá se na policii i tam. Ani tam však neuspěl. Pár lidí s bišonkem našli, ale ne jeho Dustina. Panu Novákovi se už hrozně moc stýskalo, ale byl si jistý, že je Dustin v dobrých rukou. Fenečka byla totiž dobře vychovaná a čistotná. Panu Novákovi na policii poradili, ať ještě zkusí útulky pro psy. V Hradci Králové neuspěl, a tak se další den znovu vydal do Pardubic. V psím útulku mu řekli, že tam včera jednoho bišonka přivezli, neboť jeho panička měla infarkt a je v nemocnici. O pejska se tak nemá kdo starat. Pan Novák se na něj šel podívat. Byl to Dustin!!! Pracovníci si vyslechli historku a museli uznat, že jsou pejsci opravdu jak dvojčátka. Domluvili se, že si pan Novák může Dustina odvézt a fenku si prozatím také nechá. Dořeší to, až se paní uzdraví.

V útulku mu prozradili její jméno a pan Novák se okamžitě rozjel do nemocnice. Chtěl si s ní popovídat. Měl strach, jestli stařenka nedostala infarkt, když zjistila, že místo fenky má psa. Bohužel mu oznámili, že paní zemřela a žádné příbuzné neměla.

Pan Novák už opravdu nevěděl, co má dělat. Poradil se s policií i s pracovníky v útulku. Tam mu nabízel, že fenečce najdou novou rodinu. Ta už se ale za těch pár dní s Dustinem skamarádila, tak si je pan Novák nechal oba dva.

Dustin za posledních pár dní trošku zhubl, jinak byl stále hodný a mazlivý fešák, co rád žere lidské jídlo. Naučil fenku válet se na gauči nebo na posteli a nechat se stále drbat. Zbývalo už jen jediné... Vybrat jí jméno. Dostala jméno Hermínka.

Dustin měl Hermínku opravdu rád a snad i obráceně. Jen jedno si pan Novák neuvědomil. Že to je pes a fenka. Zanedlouho měli štěňata. Pan Novák ještě nějakou dobu přemýšlel o výstavě v Pardubicích a došlo mu, v které chvíli si s paní Everdeenovou vyměnili psy. Nebylo mu stále jasné, který pes tehdy vyhrál. Zda jeho Dustin či Hermína. Ale vlastně je to už úplně jedno! Nejdůležitější je, že se mají všichni rádi a nyní už má psů sedm. Doufá, že z nebe na ně kouká paní Everdeenová a je ráda, že se její fenka má v novém domově opravdu moc dobře, že je tam šťastná a všichni jsou velmi spokojeni.

JINÝMA OČIMA

KAROLÍNA VRÁNOVÁ

Na nebi zářily miliony hvězd. Zvony odbíjely půlnoc a studený vzduch zalézal pod nehty. Po Václavském náměstí se procházelo už jen pár skupinek lidí, kteří se zde zapovídali. Pan Drha ale už dávno ležel na gauči a popíjel pivo při sledování fotbalového utkání. Jeho manželka uspávala malého Kryšpínka, jenž křičel z úplného vyčerpání. Přes jeho brek nebyly slyšet ani něžné tóny ukolébavky. Večer se ničím nelišil od ostatních. Ale přece by se našlo něco jiného... Do sousedního bytu se dnes narodila nová rodinka.

Pondělí se vezlo ve špatné náladě už od rána. Paní Drhové se rozbila sada talířů, Kryšpín se pozvracel z mrkvové přesnídávky a pan Drha si spletl klíče do lékařského pokoje a místo toho vlezl do pitevny. Moc k tomu nepřidalo ani dnešní deštivé počasí. „Kryšpíne, mohl bys už spolupracovat?!“ křičela maminka při oblékání synka do zelené péřové bundy. Za pár minut už byli venku a procházeli se

podél Vltavy. Na to, že je pondělní dopoledne, venku bylo spousta lidí. Kryšpín se jim snažil vykouzlit úsměvy na tvářích svojí vtípnou chůzí, ale jestli se mu to povedlo, nemohl posoudit, protože ústa měšťanů zakrývaly bílé respirátory nebo roušky promočené tak, že se málem rozpadaly. Až houkání přijíždějící sanitky rozptýlilo chlapečka. Náhle se za ní otočil. „Bum, prásk!“ Sanitka prudce zastavila. Na cestě bezvládně leželo postřelené tělo.

Místo seniorky, která si pomoc zavolala, ležela v sanitce mladá dívka. Tělo bylo zakrvácené. Z rány na rameni neústupně stříkala krev. Pan Drha už půl hodiny resuscitoval slečnu. „Nabij,“ přikázal záchranářovi. Už to vypadalo beznadějně, ale na displeji se ukázal srdeční tep. Žena začala krátce na to sama dýchat a pomalu se probouzet. Než dojeli do nemocnice, byla už při vědomí. „Slečno, jak se jmenujete, jaký je den a roční období,“ vyptával se záchranář. „Jsem Aneta Pokorná, myslím si, že je pondělí, a i když to venku nevypadá, tak je jaro.“ Slečnu ani tak neopustil humor. Dokonce se od ní už dozvěděli, že je slavná běžkyně a že tohle ráno se byla proběhnout na náplavku.

V nemocnici byl frmol, málem nebylo místo, kam slečnu umístit, protože většina oddělení byla obsazená pacienty s koronavirem. Vzápětí na pokoj slečny přišla policie. Hned se chtěli zeptat na pachatele, avšak lékaři jim to dovolí až zítra.

Další den po obědě byl už pan Drha spolu s Anetou na výslechu u policie. Nejprve byl na řadě pan lékař. Ten jen popsal, že ten, kdo střílel, byl muž vyšší postavy a nejspíš měl tmavě modrou bundu. Víc si nepamatoval. I on totiž utrpěl mírný otřes mozku. Následoval výslech Anety. Ta nejprve vykládala o své běžecké kariéře a absolutně ignorovala kladené otázky. Po tom, co se vypovídala, začala mluvit k tématu. Postavu popsala úplně jinak než pan Drha. Dívka si byla téměř jistá, že po ní střelila její soupeřka Klára. Měla prý šedivý kabát a za zbraň označila biatlonovou pušku. To by celkem odpovídalo ráně na rameni, kterou měla omotanou v obinadle. Když si oba zúčastnění zavolali policisté do jedné místnosti, zjistili, že každý popisuje jiné místo výstřelu. Podle Anety to byl balkon, který je přes cestu na staré růžové vile. Ovšem lékař popsal, že se střílelo z mostu. Následovaly ještě další nepodstatné otázky, na které se nedalo odpovědět. Policisté nakonec dvouhodinový výslech ukončili se slovy: „Každý se na to díváte jinýma očima. Ty, Aneto, to bereš moc sportovně, naopak vy to vidíte, pane, dost realisticky. Ale budeme muset udělat nějaký kompromis.“

Od střelby uběhlo již několik týdnů. Stále stejné informace. Kolem Anety se točili novináři a Drhovi skoro na případ zapomněli. Všichni seděli u televize a sledovali nedělní zprávy. Kryšpín u toho dnes ani moc nevyváděl a v klidu si hrál s autíčkem.

„Dnes na náplavce proběhla již druhá střelba v tomto měsíci. Byla zasažena mladá sportovkyně Klára Pátková. Zatím není jisté, jestli bude mít takové štěstí jako běžkyně Aneta. Střelec tentokrát zasáhl spodní část krku. Svědci se shodli na popisu útočníka a tady je přibližná podoba. Pokud víte, kde se může pohybovat, volejte prosím hned na...“ Tak znělo dnešní zpravodajství. Po několika sekundách se manželé Drhovi podívali vzájemně do očí a současně vykřikli „SOUSED...!“

**CENA IVONY BŘEZINOVÉ
2021**

**VÍTĚZNÉ PRÁCE V KATEGORII
15-18 LET**

KAMARÁDSTVÍ V DOBĚ ROUŠKOVÉ

SOFIE BRADÁČOVÁ

11. března 2020

Učitelka češtiny vstoupila do třídy. Zřejmě neměla dobrou náladu.

„Beztak zas bude písemma,“ sykla mi moje kámoška Nella.

„Třídó,“ prohlásila češtinářka. „Právě nám bylo oznámeno, že z důvodu šíření pandemie koronaviru se od zítřka uzavírají školy.“

Asi si dovedete představit, co následovalo poté. Křik, jásot, další a další salvy smíchu a všeobecného veselí.

Naše škola má dost tlusté zdi, ale i přes ně jsme slyšeli podobné reakce ostatních tříd.

„Klid!“ vyštěkla češtinářka. „Uklidněte se, protože není jediný důvod se radovat!“ vyštěkla.

Jak, není důvod se radovat? Vždyť budeme mít prázdniny! Chápete to?!

Prázdniny!

Hm, jako by mi češtinářka četla myšlenky. „To nebudou prázdniny,“ ujistila nás. „Budeme vám zadávat úkoly online!“

No dobře, ale žádné vstávání v šest ráno nebo večerka v devět!

„A nezapomeňte, prosím, kvůli čemu se školy uzavírají,“ dodala.

No dobře, to co se děje, je strašné, ale... zavírají se školy!

„A protože se školy uzavírají až od zítřka, takže si dnes napíšeme slohovku na známky!“

Cože?! Zbláznila se nebo co?! Vždyť žádný test psát nemáme! Nemáme nic nahlášené! To přece nemůže...

„Napíšete mi charakteristiku vašeho sourozence,“ prohlásila.

Dělá si legraci?

„No nekoukejte na mě a ty, Vitásku, rozdej sešity! Potřebujeme nasbírat známky!“

„Já jsem v háji,“ pošeptala mi Nella a nezbyvá mi než s ní souhlasit. Od Vitásky jsem si sešit brala se stejným výrazem, jako by mi nabízel ropuchu.

„No, pište, datum, téma hodiny – ať to stihneme!“ popoháněla nás češtinářka.

„Vždyť jo,“ zavrčela jsem a otráveně jsem na prázdnou stránku sešitu napsala:

CHARAKTERISTIKA MĚ SESTRY

Mám sestru, Veroniku. Má ráda angličtinu a nesnáší matiku.

Ne, zarazila jsem se. Není to naopak? A nemá náhodou ráda dějepis? Nebo... že by přírodopis? Hm, tak to přeskočím, rozhodla jsem se a druhou větu škrtnla.

Chodí do gymnastiky.

Ne, počkat... Chodí Verča do gymnastiky nebo na volejbal? Nebo... že by hrála fotbal? Hm, tak nic, zaúpěla jsem. Tak budu psát o něčem jiném...

Její oblíbená kniha Dívka ve vlaku.

Nee... a není to Harry Potter? Nebo ten... Malý princ? Ach jo...

Její nejlepší kamarádka je...

... Alice? Jak se sakra jmenuje ta holka, ke které chodí skoro každý víkend?!

V tu chvíli zazvonilo.

„Odevzdejte mi sešity!“ nařídila nám češtinářka.

No, ještě že se zítra nejde do školy. To bude koule, zaúpěla jsem. Zas týden nevidím mobil.

Zbytek dne nikdo nemluvil o ničem jiném než o uzavírání škol. Jenže já byla pěkně naštvaná. Zas si budu muset vyslechnout maminčinu přednášku, jak „nechápe, že na svoje známky tak kašlu“.

A zřejmě si tu samou přednášku budu muset vyslechnout i od češtinářky.

„Zuzko, mohla bys ke mně do kabinetu, prosím tě?“ požádala mě, když jsme se po konci vyučování balili na oběd. „Potřebuju si s tebou o něčem promluvit.“

„Nemusíš na mě čekat,“ řekla jsem Nelle a vydala se za češtinářkou.

„Zuzko, tvoji písemku jsem měla hned na vrchu hromádky, takže jsem si ji stihla přečíst... a můžeš mi to vysvětlit?“ zeptala se mě a ukázala mi můj prázdný sešit.

„Já... si to opravím,“ vykoktala jsem. Proč to tolik hrotí? Náhodou, to je moje první koule za tenhle školní rok!

„Ale mě vůbec nejde o tu známku, Zuzano,“ řekla.

„Tak o co?“ zeptala jsem se zmateně.

Učitelka se na mě podívala. „Zuzanko, když jsem vám zadávala úkol, šlo mi o to, abyste se zamysleli nad tím, co pro vás sourozenec znamená, co vám dává,

co dáváte vy jemu – a tím ani zdaleka nemyslím jen materiální věci. Chtěla jsem, abyste si uvědomili, jak vás váš sourozenec obohacuje.“

Zrudla jsem. Pravda je, že jsem s Verčou poslední dobou trávila málo času, ale...

„Nijak tě nesoudím,“ řekla. „Ale zkus se nad tím zamyslet, hm? Tento úkol měl být především pro tebe, Zuzko. Aby sis uvědomila, jaký je dar a pozhánání mít sourozence. Ne vždy, ale... však víš, co tím myslím.“ Najednou se podívala na hodiny. „No, už tě tady nebudu déle mučit, můžeš jít. Ale přemýšlej o tom, co jsem ti řekla, Zuzko.“

„Líp to nešlo,“ řekla jsem mamce, když jsem jí ukazovala červenou pětku v sešitě.

„Hůř taky ne,“ odvětila suše mamka. „Já vážně nevím, co ti k tomu mám říct, Zuzko. Nejsi schopná napsat pár věc o své sestře? To máš z toho, že pořád koukáš do toho mobilu. Chatuješ tam úplně s cizími lidmi a s vlastní sestrou nepromluvíš ani slovo!“

A je to tu, pomyslela jsem si v duchu. Věděla jsem přesně, co bude následovat. Ale vnitřně jsem věděla, že má pravdu. Ano, denně si píšu s úplně cizími lidmi. Ale kdy jsem naposledy mluvila se ségrou?

„Myslím, že ti prospěje, když ti na dva týdny mobil zabavíme!“

„Na dva týdny?!“ zděsila jsem se.

Velká chyba. „Zuzano!“ vyštěkla mamka. „Přineseš domů pětku ze slohové práce a tváříš se, jako by se nic nedělo. A to nemluvím ani o tom, že jsi včera místo toho, aby ses učila, byla celé odpoledne na Facebooku!“

„Ta slohovka nebyla nahlášená dopředu,“ zamumlala jsem.

„Zuzano, už toho mám vážně dost! Koleduješ si o to, že ti ten mobil zabavím na tři týdny!“ vyhrožovala. „Takže se laskavě vzpamatuj a běda ti, jestli ještě jednou přineseš domů pětku a budeš se tvářit, jako bys neměla sebemenší starost na světě!“

Vycítila jsem, že bude nejlepší se vzdát. „No, emh, tak já... se jdu učit.“

„To bys měla,“ odpověděla přísně mamka.

Vyšla jsem po schodech a zaklepala na dveře pokoje Verči. „Ségra, mám problém.“

O rok později...

CHARAKTERISTIKA MÉ SESTRY

K něčemu se přiznám. Jsem vážně příšerná sestra. Poslední dobou jsem s Verčou netrávila příliš času. Přitom jako malé jsme spolu trávily každou volnou chvíli a já

si nepřipouštěla, že by mi to chybělo. To všechno mi dochází až teď, kdy s mojí rodinou trávím celý den, každou volnou chvíli. Teprve nyní mi dochází, jak málo toho o ní vím.

Netušila jsem, že miluje plavání a nesnáší tenis. Neměla jsem ani ponětí, že ségra miluje horkou čokoládu, ale nenávidí bonbóny. Nevěděla jsem, že nemá ráda zamílované romány, ale historické knihy. Že chce všechny knihy Veroniky Válkové. Nebo že nemá ráda vanilkovou zmrzlinu. Že má ráda vánoční cukroví, ale ne perníčky. Ze všeho nejvíc ji ale obdivuju, jak se snaží pomáhat lidem. Nedávno třeba spolu s mamkou ušila roušky nebo zdravotníkům v místní nemocnici upekla koláč. Od doby, co zavřeli školky, čte dětem přes Skype pohádky, takže je vlastně jedno, ze kterého okresu jsou.

Opravdu mi nedocházelo, kolik mi toho tenhle úžasný člověk dává.

Nejsem na to pyšná, ale jsem ráda, že jsem na to přišla. Nyní jsem vděčná za to, že Verču mám a za nic na světě bych ji nevyměnila. Verča je totiž ta nejlepší sestra a kamarádka na světě.

Zuzana Konečná, 8. A

PUZZLE

LENKA DUONGOVÁ

Jsem ještě mladá dívka, ale už hraju několik rolí. Jsem dcera, sestra, kamarádka, přítelkyně a studentka. Každá role vyžaduje určitá pravidla. Každá role pro mě znamená stát se novou osobností. Jako ve filmu se stávám hlavními postavami s mnoha tvářemi a charaktery, avšak nikdy jsem ještě žádného Oscara nedostala. Jsou noci, kdy přemýšlím nad svou rolí, kterou mi přiděluje moje samota. Jaké jsou mé skutečné vášně a podle jakých pravidel chci žít? Kdo vlastně opravdu jsem, když jsem celá nahá?

Narodila jsem se krátce před Vánocemi v městečku Cheb roku 2002. Ale už krátce po mém příchodu na svět mě naložili do helikoptéry a přepravili do nemocnice Motol. Tenhle můj životní začátek mi připadá docela vtipný. Dnes totiž jakékoli výšky ve mně vyvolávají ty nejděsivější fobie. Po příletu do Prahy jsem se dostala do péče kardiologů. Mamce tehdy oznámili, že mě budou muset kvůli chybějícímu kousku plicnice okamžitě operovat. Mamka je imigrantka, Vietnamka. Musela tedy nejen obstarávat různé dokumenty, ale strachovat se i o život své nově narozené dcery. Vždycky mi vyprávěla, jaká hrůza to pro ni byla, jak moc jí vzpomínka na dobu mého narození rve srdce.

Samozřejmě se má první operace vydařila. A po dvou letech se doktorům povedla další. A potom další, a další. Každých pár let jsem si musela lehnout znovu do nemocniční postele a zaneprázdnit svou mysl plnou strachu četbou knih z nemocniční knihovny.

Kromě popsaného si už skoro nic dalšího nevybavuji, nevzpomínám si na žádné jiné události, které by se staly během prvních čtyř let po mém narození. Vypytávala jsem se mamky, co jsem ještě dělala nebo co se dělo, ale moje mamka nikdy nebyla dobrá ve vyprávění příběhů z dětství, nejen mého, ale ani toho svého. Vlastně mi ani nevyprávěla příběhy ze svého pozdějšího života. Pouze vím, že když uplynuly čtyři roky od mého narození, tak od nás odešel táta. Maminka s ním prožila skoro dvacet let, a on nás z ničeho nic opustil, zmizel z našich životů. Dávala jsem si to často za vinu. Trápila jsem se představou, že jsem pro něj byla příliš velká přítěž, ale neodvážila jsem se tohle říct nikomu nahlas. Tak jsem tuhle myšlenku spolu s jeho existencí pohřbila hluboko do svého nevědomí. Občas si, na své narozeniny, kdesi v hloubi mysli s chvěním řeknu, zda si mě stále pamatuje, zda mi aspoň pošle přání. Ne, nic, od té doby se mi ani jednou neozval. Předpokládám, že mou existenci otec také položil do rakve.

Přestože jsem nechodila do školky, neměla jsem problém si najít přátele ve škole. Snažila jsem se být pro své spolužáky zábavnou a oblíbenou postavou, pro svou učitelku jsem chtěla být tou nejlepší žákyní, a samozřejmě pro svou rodinu být perfektní dcerou. Nebylo to jednoduché. Kvůli mé trvající špatné zdravotní kondici jsem často byla nemocná. Pocit viny mě často dusil po nocích už jako malou holčičku. Bála jsme se, že přijdu o své přátele nebo na mě brzy zapomenou. Cítila jsem se jako těžký kámen pro rodinu, která se o mě musela neustále strachovat. Obávala jsem se, že přijdu o své pracně nabyté vědomosti a dovednosti a přijdu

o titul perfektní žákyně. To silné puzení, tu velkou touhu, aby mě měli lidé rádi, mě provází až dodnes.

Krátce po tom, co jsem nastoupila na nižší gymnázium, jsem začala přemýšlet nad tím, jak moc mě mé handicapy zpomalují, jak mne omezují a stahují dolů. První dva roky na této škole byly pro mě tvrdou životní zkouškou. Můj strach z toho „být jiná“ mě pomalu ničil. Tak moc jsem se snažila být milována, až jsem začala ztrácet sama sebe. V tu dobu jsem také začala postupovat své operace s uvědomováním si toho. Vrstevníci mi brali sebevědomí každým dnem, více a více. Dokonce mi jednou kdosi i řekl, že svět by byl lepší beze mě, že táta by s námi zůstal, nebýt mě. Nebyly to hezké věci. Avšak nejhorší na nich bylo, že jsem jim věřila. Snažila jsem se zbavit pocitu nechutě a smutku. Byla jsem ale pouze dítě. Netušila jsem, kam se mohu obrátit a kde se můžu cítit bezpečně. Avšak bez bahna nemůže nikdy vykvést lotosový květ.

Začala jsem vypisovat své pocity. Začala jsem tvořit básně. Obklopila jsem se lidmi, jež mě akceptovali. Avšak tím nejdůležitějším je, že jsem začala chápat sama sebe. Naučila jsem se být sama. Naučila jsem si vytvářet lásku pro sebe samotnou. Naučila jsem se rozumět svým chybám. Začala jsem vnímat nenávisť a zlost jako bolest, která není ještě vyléčená. Odpustila jsem lidem, kteří mi kdy ublížili.

Po měsících, ba letech tichého vnitřního zármutku jsem se začala cítit sebevědomě. Začala jsem chodit na tvůrčí psaní, malovat a rozvíjet svou osobnost. Vytáhla jsem sama sebe ze svého úkrytu, a také můj zdravotní stav se zlepšil.

Když jsem nastoupila na vyšší gymnázium, má úzkost se opět začala vracet. S novým prostředím jsem pociťovala ještě silnější touhu být milována. Avšak mimo to už se má největší snaha o to víc soustředila na hledání vlastní identity. Po roce jsem získala opět svoji vnitřní sílu, a znovu jsem se mohla rozvíjet. Avšak i po tomto vnějším zlepšení mám dojem, že mé nitro je stále spleteno z rozbitých kousků.

Momentálně studuji třetím rokem na vyšším gymnáziu. Stále mám v sobě uložena stejná traumata. Občas se stále vracím do své deprese jako do důvěrně známého domova, který znám až moc dobře. Neustále hledám svůj příběh, který by mne vystihnul a byl mnou.

Občas si nejsem jistá, zda vůbec mám svůj vlastní příběh života. Nejsem si jistá, zda opravdu existuji jako JÁ. Jsem kouskem každého okolo sebe. Jsem všechny písně, které jsem kdy milovala, všechny knihy, které jsem četla a všechny filmy,

které jsem viděla. Jsem puzzle svých traumat a štěstí. Mnohé kousky stále patří jiným lidem. Jsem tím, kým jsem obklopená. Jsem slova, jež mě ublížila a potěšila.

Avšak občas zapomenou i na tyhle věci. Mám sklon zapomínat na místa, která jsem navštívila, a na bouře, které jsem přežila. Proto doufám, že až někdy znovu budu pochybovat o své existenci ve tři ráno, tak se budu moct vrátet k téhle práci. Doufám, že si tohle znovu přečtu a uvidím, jak daleko jsem došla. Přestože jsem pokaždé někdo jiný, můj strach i hezké vzpomínky jsou neustále ty samé. Měním se jako každý jiný. Ale tohle je můj životní příběh. Pro teď.

SEN

KLÁRA HAVLÍKOVÁ

Už se vám někdy zdál sen, který byl tak reálný, že byste přísahali, že se to rozhodně muselo stát? Někdy je to hezký sen, a po probuzení je vám líto, že nebyl realitou. Jindy zase děkujete bohu, že nic takového ve skutečnosti nedopustil. A co když existuje ještě třetí případ, kdy nemáte tušení, co si o tom všem myslet. Něco se vám zdálo, a vy nevíte, jestli to byla noční můra, před kterou máte utíkat, nebo obraz toho, co neskutečně chcete, ale nemůžete mít.

„Ranní ptáče dál doskáče,“ říkám si v pondělních pět hodin, když po špičkách mířím po schodech dolů do kuchyně. Za dveřmi na zápraží na mě už dávno čeká kocour. Někdy ho podezřívám z toho, že tam spí, jenom aby mi ráno mohl dokázat, že vstal dřív než já. Otírá se mi o nohy, zatímco mu chystám snídani. Sednu si ke krbu, ve kterém jsem právě zatopila a piju čaj. Skoro podezřele normální ráno.

Následující hodina a půl neexistuje, prolínám se časem a nevím, jak jsem se dostala po schodech zpátky nahoru. Skoro se mi zvedne žaludek a zatočí hlava. Oklepu ten divný pocit. Vzpamatuji se, až když sedím nahoře a dopisuji si čtenářský deník, zbytek rodiny teprve vstává. Už bez opatrnosti, třískají dveřmi a hrnky, nehledě vpravo ani vlevo. Povzdechnu si a dokončím větu dokládající, že mě

daná kniha vskutku nadchla. Odložím pero a najednou zvoní telefon. To je ale načasování, pomyslím si a sáhnu přes stůl po mobilu. Neznámé číslo. Přemýšlím, kdo mi může volat v pondělí ráno a konečně přejetím po displeji potvrdím hovor.

„Haló?“ zahlaholím nesvá. Nemám ráda, když nevím, s kým mluvím.

„Monika Dvořáková, dobrý den. Jsem zástupce...“

Jo aha, zástupce. To je zase nějaký reklamní nesmysl. Můžu to položit?

„...České republiky...“

Cože? Promítám si každou životní situaci, která se mi kdy stala. Kde jsem proboha provedla něco na státní úrovni?!

„... v rámci stipendijního programu, ...“

Bingo! Vytřeštím oči a skoro přestanu dýchat. No tak mluv, mluv!

„... který umožňuje studentům strávit rok v zahraničí.“

Lhala bych, kdybych řekla, že jsem na to zapoměla, ale tenhle telefonát přišel tak náhle, že jsem to ani nečekala.

Jenom než se představí a dořekne to, už jsem nervózní jak pes. Tak co? Berou mě? Ne? Ano?

„Mám pro vás dobré zprávy,“ usměje se do telefonu.

„Ano?“ Předstírám, že nevím, co řekne, protože dokud to neuslyším přímo od ní, tak tomu neuvěřím.

„Přijali jsme vás, gratuluji! Příští školní rok strávíte v Americe.“

Ehm. V klidu. Nádech. Výdech. COŽE!!! Cože se právě stalo? Uklidni se, proboha, musíš působit alespoň trochu seriózně.

„Vážně? No tak to je skvělé!“ odpovídám a málem mi vypadnou oči z důlků tím přetlakem emocí, které mi právě cirkulují tělem.

Chvilí se ještě bavíme o tom, jak to bude a co je třeba zařídit, a konečně se rozloučíme.

Naštěstí nikdo není doma a já to ze sebe konečně můžu dostat. Ani nevím, kdy jsem se stihla nadechnout, ale ječím, co mi hlasivky dovolí. Když už se trochu uklidním, sednu si na postel a nepřítomně zírám před sebe. V hlavě mi to jede na plné obrátky. Takže já pojedou do Ameriky... Tak to je fakt neskutečný. Co mi na to řeknou naši? Co spolužáci a kamarádi?

V tu chvíli si uvědomím, že já teď vím něco, co ostatní ne. A je jenom na mně jim to říct.

Jestli už jste někdy předávali dobré zprávy, tak víte, jak moc velkou radost člověku udělá udělat radost někomu jinému.

Protože jsem velká héřečka, začnu rovnou vymýšlet způsoby, jak tím všechny překvapím. Upeču dort! Zatímco na internetu hledám recept, беру do ruky telefon a volám jedinému člověku, kterému jsem vůbec kdy řekla, že jsem se někam hlásila.

„No, co chceš?“ ozve se z telefonu provokativně.

Nemůžu ze sebe dostat ani slovo, a tak se začnu jenom hlasitě smát.

„Ty jsi vážně padlá na hlavu, už jenom aby ti to někdo konečně potvrdil úředně.“

„Hádej co!“ uklidním se konečně.

„No co?“

„Oni mě vzali!“

„Kam vzali? Co to zase plácáš?“

Nic neříkám, ono mu to dojde a na to já si sadisticky počkám.

„Počkej... Dělaš si ze mě srandu? Oni tě fakt vzali?“ prozře konečně. Z jeho hlasu je cítit nadšení, ale i trocha nedůvěry.

„To přesně ti přece říkám. No není to skvělý?“

Jsmo ráda, že už to ví i někdo další. Ještě chvíli a asi by mi vybuchla hlava. Chvíli si o tom povídáme. Vymýšlíme blbosti a sepisujeme seznam všeho, co musím v Americe zažít a kam se musím nutně podívat. Opět se mě zmocní pocit, jako by mi bylo na zvracení a točí se mi hlava. Připadá mi, že všechny události kolem mě někdo promítá s efektem prolnutí. Když se zase vzpamatuji, stojím v kuchyni. Podívám se na hodiny. To už je tolik? Kde jsem byla poslední tři hodiny. Chtěla jsem přece upéct ten dort, a to už nesti... Zůstanu stát s pusou otevřenou skoro do stejné šířky jako lednice, do které zírám. Dort. Kdy jsem proboha stihla upéct dort? Najednou mi tento fakt ale přijde naprosto samozřejmý. Přece jsem upekla dort, vidím výsledek své práce a nedá se o tom tedy pochybovat. Je sice malý, ale zprávu sděluje jasně. „Jedu do Ameriky,“ čtu čokoládová písmena na americké vlajce z barevného krému. Tohle rodiče nepřehlédnou, pomyslím si, když uklidím kuchyň a postavím dort společně s čajem připraveným ke svačině do prostředka stolu.

Sedím a nemůžu se dočkat, až někdo přijde. Opět mi zvoní telefon, tentokrát ale už vím, o koho se jedná, číslo jsem si uložila.

„Tady opět Monika Dvořáková, dobrý den.“

Co ještě může potřebovat? Vždyť už jsem jí skoro upsala duši. Asi ještě nějaké detaily...

„Je mi to moc líto, ale někde v systému se stala chyba...“

Srdce mi vyskočí do krku. No to snad ne! V tu chvíli do kuchyně vrazí máma a všimne si dortu. „Tak ono se to povedlo? Ty jsi úplně skvělá, já jsem na tebe tak pyšná!“ Vrhá se na mě a chce mě obejmout.

„... a bohužel jsme si Vás s někým spletli,“ říká do telefonu zástupkyně, která netuší, co se kolem mě děje.

Skoro upustím telefon na zem. Co budu dělat? Teď, když jsem to řekla všem? Začne se mi motat hlava a já padám.

A padám a padám. Zvláštní, asi jsem při tom padání zapomněla dopadnout. Všude je tma a můj dech je rychlejší než lokomotiva, a asi i tak hlučný. Panebože. Tak v klidu, nádech – výdech.

Konečně jsem se uklidnila dost na to, abych se mohla alespoň posadit. Z nočního stolku na mě svítila čísla na budíku. 01:37. Tohle všechno se mi jen zdálo.

CO TĚ NEZABIJE, TO TĚ POSÍLÍ!

NELA NEUEROVÁ

Seděla jsem na betonovém patníku, ušmudlaná a po čele mi tekly čůrky potu. Trásl se mi ruce a nemohla jsem se nadechnout. S každou přibývajícím vteřinou jsem víc pochybovala o tom, zda jsem vůbec normální člověk. Proč zrovna já si musím vybrat všechny trapasy světa? Naštěstí ke mně přisedla Lenka, moje nejlepší kamarádka, položila mi ruku kolem ramen a tichým a klidným hlasem zašeptala: „Nic si z toho nedělej, alespoň je s tebou zábava.“

A že byla.

Když na tenhle den vzpomínám, vidím vše v růžovějších barvách. Jenže v okamžiku, kdy nejsem ve své komfortní zóně, se mi svět hroutí pod rukama. Pro nás,

kteří nevyhledáváme společnost, je i špetička větší pozornosti velmi nepříjemná. A když jsem nečekaně středem pozornosti, je pro mě těžké se s tím vyrovnat.

Co si o mně ti lidé kolem myslí?

To je trapas!

Nejraději bych se propadla do země, prolétlo mi hlavou.

Nemohla jsem ze sebe vydat ani hlásku, v krku poněkud sucho. Dech se zrychloval. Tvář rychle rudla. Slzy v očích. Pokleslé koutky úst. Ruce v pěst. Třás. A nic! Najednou jsem začala nad sebou ztrácet kontrolu a vrátila jsem se zpět do reality. I když jsem nechtěla.

Jak se to celé stalo? Snažím se rozpomenout. Adrenalin si se mnou pohrával, a v tom okamžiku jako by rozum zůstal stát. Já skočila a rozum jsem nechala na dřevěné podlaze. Proto jsem se teď pohoupávala ve vzduchu bezradná a s očima ptajícíma se, co jsem to zase provedla.

Podívala jsem se nad sebe, abych zjistila, proč jsem se zastavila. První dojem? Strach. Proč nejedu? Rázem jsem tomu přišla na kloub.

„Co mám dělat?“ vyhrknu ze sebe.

„Já nevím, jak to že nejedeš?“ vyděšeně vyhrkne Lenka stojící stále u stromu. Za ní se už tvoří fronta. Všichni pokukují, co se děje a kde to vážne. Zajímá je, proč nemohou pokračovat ve své zábavě.

To já jsem překážkou v jejich zábavě. Cítím spousty nalepených očí na mém těle. Zneklidňuje mě to.

Hlavou mi prolétla věta, kterou nám kladla na srdce jedna z instruktorek ihned na začátku. „Hlavně si nezapomeňte připnout kladku na lano!“

Ano. Předpokládáte správně. Visela jsem uprostřed lanovky v lanovém centru a nemohla jsem se nikam hnout.

U stromu se stupínkem se hromadilo čím dál více nervózních lidí. Vlastně už nestáli jen na dřevěném stupínku, ale zastavovali se i na stanovišti před sjezdem lanovkou. Stáli na kladkách, pod nimi záchranná síť, kdyby se stalo, že někdo šlápne vedle.

Rozčilovala jsem se, proč nemají záchrannou síť i pod lanovkou, pro těžké případy jako jsem já. Přemýšlela jsem, jak bych rychle zmizela ze všech těch očí a nikdo by o mě nevěděl. Bylo by to tak jednoduché. Jenže to asi manažeři lanové-

ho centra nepočítali s tím, že se objeví někdo, kdo projeví nedostatek inteligence a ukáže, jak málo jsou promyšlené varianty, co by se mohlo lidem v parku stát. A hlavně jak tyto problémy záhy vyřešit.

„Když budete mít problém, dole na zemi jsou hlídky,“ vzpomněla jsem si na připomínku u vchodu. A tak jsem zavolala.

„Paní, prosím vás,“ začala jsem mile, lehce se pohupující nad jejím obličejem, „zapomněla jsem si připnout kladku a nemůžu se odsud dostat.“ Jemně jsem se pousmála, abych protrhla napětí mezi námi, které bylo slovo od slova znatelnější.

Všimla jsem si, že má na tričku připnutou jmenovku. Zamhouřila jsem oči, abych zaostřila na písmenka. Bylo tam napsáno jméno Vanda. Slečna se jmenuje Vanda. Nevšední, avšak krásné jméno, vyhodnotila jsem.

Podívala se na mě. Podívala se na stanoviště, kde se tvořila fronta. Podívala se zpět na mě. Z jejího výrazu jsem vyčetla, že je to opravdu průser, jak jsem už očekávala. Momentálně mi mé předpoklady potvrdila.

„No... To nevím, co s tebou,“ řekla mírně nervózně, protože jak jsem usoudila, ani ji nenapadlo, že se tohle může doopravdy stát.

Myslela jsem si, že se mohu na instruktory spolehnout. Teď se ale zdálo, že tu jsou jen, aby se neřeklo. Což mě velmi znepokojilo a možná i rozhněvalo, protože můj život teď doslova visel na laně přiřevněném karabinou. Každopádně jsem to nemohla říct nahlas. Slečna Vanda vypadala velmi rozpačitě a nechtěla jsem ji přidělovat více starostí, než viselo ve vzduchu.

„Prosím tě a nejde ti se přitáhnout a přeručkovat zpět na stupínek?“ Vanda začala navrhopvat možnosti.

Podstoupila jsem několik pokusů, které nebyly, dalo by se říci, vydařené.

Také jsme si zkoušely podat ruce s Lenkou, zda bych se nepřitáhla zpět ke stromu. Ale asi jsem skočila s velikou vervou, protože jsem si chtěla užít jízdu s větrem ve vlasech, a tato možnost byla naprosto vyloučená.

Slečna Vanda pobíhala pode mnou mírně zmatená. Jen jsem ji sledovala. Myslím si, že jsem ji trošku vytáčela tím, jak jsem se lehounce pohupovala nad ní a čekala, co laskavě vymyslí. Jenže já to tak nevnímala. Cítila jsem se hůř, než si mohla myslet. Byla jsem na sebe naštvaná, že jsem to zase zvrtila. Opět jsem se stala středem pozornosti, aniž bych o to stála.

Na světě je tolik lidí dožadujících se pozornosti, kteří udělají cokoli, aby ji zís-

kali, a nedaří se jim to. Pak jsem tu já, která o pozornost nestojí a momentálně jí má spousty. Mohla bych pronést nějaký monolog a všichni by mě poslouchali, i když by je to nebavilo. Už dlouho stáli na jednom místě a ztuhly jim rozehráté svaly. Během svého vnitřního povídání jsem si ujasnila, jak je ten život nespravedlivý.

Porozhlédla jsem se zpět po Vandě, ta konzultovala moji nepříjemnost s jinou instruktorkou. Dohlížely dnes na chod centra společně. Najednou se někam zadívala, pak oběhla kolem stromu, který byl jedním z pilířů lanovky, a zastavila skupinku mužů.

„Dobrý den, mohu Vás poprosit, zda byste mi nepomohli dostat tady slečnu zpět ke stromu?“ zeptala se slušně a ukázala na mě.

„Určitě, ale jak to chcete udělat?“ podíval se na ni jeden z nich. Poznal, že slečna nemá žádný plán. Potřebuje pomoc.

„Kdybychom měli lano, můžeme se ji pokusit vytáhnout,“ řekl druhý chlapík.

Během jejich rozhovoru, který jsem poslouchala, protože se jednalo o moji budoucnost, jsem se opět pohupovala a různě se otáčela, aniž bych to chtěla.

Slečně Vandě se rozzářily oči. „Dojdu pro lano,“ vyhrkla ze sebe a rozběhla se. Jeden z mužů ji sledoval. Protočila jsem oči.

„Tady je to lano,“ pousmála se Vanda.

„Výborně!“ odvětil chlapík, který sice tento plán nevymyslel, ale rychle si ho přivlastnil. Dlouze se jí podíval do očí. Oba dva se vzájemně sledovali při předávání lana.

„To se mi snad jen zdá...“ ufrkla jsem, ale pouze v duchu.

Dole pode mnou se slečna Vanda s podivným chlapíkem na sebe koukali jako dvě hrdličky a trvalo to snad věčnost! Netušila jsem, že se dá takhle dlouho předávat jedno hloupé lano. Visela jsem stále ve vzduchu a začínala jsem si na to pomalu zvykat. „Co kdybych tu musela přespat,“ zavtipkovala jsem si sama pro sebe.

Z bezeslovného zírání na sebe přerušil dvojici chlapík, který se mi snažil pomoci.

„Budeme pokračovat?“ uchopil lano, hodil mi ho a řekl mi, ať si ho přivážu za postroj. Poté oběhl strom, kolem něj lano obtočil a přiběhl zpět za svou skupinkou.

Tahali. A já se posouvala čím dál blíž ke stromu se stupínkem. Přitáhla jsem se k němu, chytila jsem se ho a s pomocí Lenky jsem se dostala na dřevěnou podlahu.

„Konečně...“, oddechla jsem si, jakmile jsem ucítila pevnou pod nohama. „Moc vám děkuji!“ křikla jsem pod sebe na skupinku lidí, kterým se nejspíš také ulevilo.

Připnula jsem si kladku na lano a stále ještě s obavami jsem se spustila dolů po lanovce.

Ve vlasech jsem konečně ucítila lehký vánek. Kolem mě se míhaly stromy. Ne skutečně se mi ulevilo. Jakmile jsem přistála na stupínku u stromu, odepla jsem kladku. Oddechla jsem si a pokračovala jsem dál ke konci lanové dráhy. Musela jsem se odtud nějak dostat.

Ať už to skončí. Pomyslela jsem si. Hned na to mi zakručelo v břiše.

Neustále se mi klepala kolena. Nemohla jsem se zbavit nepříjemné obavy, že bych mohla opět někde uvíznout. Nakonec jsem se sama nad sebou pousmála. Však nic horšího už se stát nemůže.

Lenka se za mnou smála. I přesto, že věděla, co se mi honí hlavou, si smích neodpustila. Nerozrušilo mě to a ani jsem se na ni nezlobila.

„Pozor!“ vykřikla na mě Lenka. Výrazně jsem sebou škubla. Otočila jsem se na ni s šokovaným výrazem. Rozesmála se. Zkoušela mě. Zamračila jsem se a tvářila se našťvaně. Opravdu mě vylekala.

„Kdyby ses viděla,“ chechtala se. „Hlídáš si všechno tak perfektně, že stejně zase někam zahučíš,“ pronesla Lenka.

Měla pravdu. Věděla, že si počítám každý centimetr svých kroků, že mám přesně vypočítané, kde se chytnu, až mi to přerůstá přes hlavu.

Rozesmála jsem se. Už jsme to také pochopila. Mé neustálé obavy, že budu středem pozornosti, vyvolávají to, že zapomínám na dění kolem sebe. Nakonec stejně někde uvíznu. Tentokrát v paměti lidí, kterým jsem prodloužila život nejméně o 20 minut.

NÁHODA?

LUKÁŠ NOVÁK

To, že jsem adoptovaný, vím od malinka. Rodiče mi říkali, že se děti narodí buď z břicha, jako moje sestra, nebo ze srdíčka, jako já. Tomu jsem jako malý rozuměl, byl jsem i pyšný, že jsem se jim tak líbil, že si vybrali právě mě, ale bral jsem to jako samozřejmost a ani později jsem nic neřešil. Až díky dalším setkáním před několika roky jsem si uvědomil, jaké jsem měl vlastně štěstí.

Každý rok jezdím do ozdravovny a vždycky tam je hodně dětí z dětských domovů, které tam nejsou ani tak kvůli zdraví, ale aby si jejich tety – vychovatelky mohly vzít dovolenou. Poznal jsem jich hodně, bydleli jsme spolu v pokoji a trávil mnoho času, s některými zůstávám v kontaktu přes sociální síť. Nemůžu nevidět, jak jinak než mně, se jim formuje život. Materiálně určitě nestrádají, dostávají kapesné, se kterým můžou nakládat podle svého uvážení, volný čas mají zorganizovaný, kroužky a sporty jim nejsou nedostupné – tedy musejí se spokojit s místní nabídkou, která může být nižší, ale to i spousta dětí z rodin nemá často jinou možnost. Rozdílů jsou v jejich vztazích a v emočním zázemí. Děti z dětských domovů mají mezi sebou hodně pevné vazby, drží při sobě a v každé skupině je někdo, kdo přebírá nebo cítí odpovědnost za druhé. Vůči ostatním dětem jsou přátelské, dospělé skoro ve všem poslouchají, protože jsou na to zvyklé. Připadají mi na jednu stranu víc rezignované a druhou stranu víc našťvané, když se stane něco, co by chtěly jinak. S údivem jsem si uvědomil, jak je skvělé se s rodiči třeba i pohádat a vysvětlovat jim, proč něco chci nebo nechci. Někdy mi to taky nepomůže, ale mám možnost vymezit se v negaci, taky se za mě může přimluvit sestra. Cítím, že jsem v životě svých rodičů to absolutně nejdůležitější, že za mne cítí zodpovědnost nikoliv profesní, že se kvůli mně trápí a pochybují sami o sobě, zda svoji rodičovskou roli vykonávají správně. To, co mi dřív vadilo, když mi třeba rodiče něco nedovolili nebo mě honili do učení, беру teď jinak nebo o tom aspoň víc přemýšlím. Chápu, že jsem svobodnější, nemusím čekat, že za mne bude někdo rozhodovat „podle tabulek“ v rámci úředního systému, můžu si vybírat a plánovat neomezeně. Víím, že rodiče udělají všechno pro to, abych byl šťastný, a že když něco opravdu chci, můžu to dostat. Děti, které nežijí v rodině, taky někoho mají, vy-

chovatelkami se asi nestává někdo, kdo by neměl děti rád, ale rodina to není, jejich zodpovědnost a láska musí být jiná.

Až ty děti vyrostou, budou muset z dětského domova odejít a lidé, které znají, za ně přestanou mít zodpovědnost a možnost ovlivnit jim život. Já sám nezůstanu nikdy, vždycky budu mít někoho, komu na mně záleží a kdo mě má rád. Četl jsem na internetu, že o trestance, kteří odcházejí z vězení na svobodu, je lépe postarano než o děti, které už kvůli věku nemůžou být v dětském domově. Kdybych si nepředstavil konkrétní dítě, které znám osobně, nikdy by mi nedošlo, jak je to hrozné.

Jsem rád, že jsem ty děti poznal, protože mi otevřely oči, co vlastně mám, ale je mi jich líto. Bavili jsme si o tom, co by si přály. Žádné z nich nemluvílo o vztazích. Většinou chtějí elektrický zubní kartáček nebo batoh do školy. Na to zatím peníze nemám, ale doufám, že jednou budu mít dobrou práci, abych aspoň někomu mohl udělat radost. Nejvíc bych jim ale přál rodiče, současně mi to právě toto připadalo jako něco, co se rovná prakticky zázraku.

Každoročně, když přijedu do ozdravovny, najdu známé tváře. Při posledním pobytu se ale stalo něco, co bych nikdy nevymyslel. Mezi dětmi z dětských domovů a několika dětmi z rodin jsou tu jako vždy některé malé děti v doprovodu maminek. U stolu jsem seděl s maminkou s pětiletým chlapečkem, který mi byl hodně podobný – stejné oči, vlasy a stejné obočí, podobné brýle, a dokonce i stejné křestní jméno. S malými dětmi to docela umím, dokážu si s nimi hrát, v ozdravovnách jsem vždycky sestřám pomáhal, takže mě nepřekvapilo, že si se mnou můj jmenovec často povídal. Jeho maminka byla milá, malá, baculatá, modrooká a vtipná, stejně jako moje máma. Tety nám říkaly, že vypadáme jako bratři. Jednou večer jsem si s „bratrem“ hrál po večeři v jídelně a on mi začal vyprávět, jestli vím, že se některé děti rodí z bříška a některé ze srdíčka a že on se narodil ze srdíčka. Když jsem mu řekl, že to vím, a že jsme na tom stejně, byl rád, protože zatím nikoho „srdíčkového“ nepoznal. Já vlastně taky ne. Nevím, jestli Lukáš byl můj bratr, a asi se to nikdy nedozvím. Zním jméno své biologické matky, ale nemyslím, že někdy budu mít potřebu po ní pátrat. Měl jsem ale obrovskou radost, že mi tato náhoda ukázala, že děti, které mají stejné štěstí jako já, je víc.

PŘÍBĚH O REDUKCI

ANEB JAK MALÝ CHLAPEC MÁLEM O HLAVU PŘIŠEL

MARTIN PEPRNÝ

Víte, jaký výsledek má kombinace tříletého zvědavého klučiny, chvilkové nepozornosti okolí a redukce na záchodové prkénko? Pokud ne, čtěte dále. Pokud ano, můžete taky.

Pro neosvícené termínem redukce, jedná se o násadu na prkénko, jež zmenšuje obvod prkénka záchodu, používá se hlavně pro malé děti.

Psal se rok 2005. Byl jsem malý, zvědavý klučina a měl jsem přibližně měsíc do třetích narozenin. Předčasným darem se mi stal zájezd do Řecka společně s babičkou a tetou. V září je na ostrovech stále krásně a my měli namířeno na Zakynthos. Moře jsem si zamiloval okamžitě, nikdy předtím jsem nic takového neviděl. Resort, jenž se stal na dalších osm dní naším útočištěm, byl obrovský, plný světel, usměvavých lidí a všudypřítomné dobré nálady.

Popis, který nemohu přeskočit, přibližuje naše apartmá. Skládalo se z předsíně, velké ložnice s manželskou postelí a jedné další vedle, jídelny, kuchyňského koutu, balkónu s výhledem na moře a koupelny spojené s toaletou. Poslední zmíněná místnost je pro popisovanou událost více než důležitá.

Jak už jsem psal, byl jsem velice zvědavý. Zajímalo mě všechno. Včetně banalit jako byl záchod a redukce na záchodové prkénko, kterou jsme s sebou přivezli. Fungovalo to jednoduše – nasadit redukci na samotné prkénko a je hotovo.

Celý pobyt proběhl bez sebemenších potíží. Nikde žádný problém. Jak už to ovšem bývá, člověk nemá říkat hop, dokud se nepřeskočí. V posledních hodinách posledního dne, přibližně dvě hodiny před odjezdem na letiště došlo na finální balení. Jako malý jsem nemohl pořádně pomoci, tak jsem byl usazen na postel s úkolem přemýšlet, na co by se mohlo zapomenout. Přemýšlel jsem rád, takže i tato činnost se mi stala zábavou.

Rozhlížel jsem se po pokoji a hledal jsem zapomenuté věci. Vedle mě na posteli ležela již zmíněná redukce. Opustil jsem hledání věcí a začal jsem se zajímat o vzor na dané věci. Redukce byla poseta exotickými zvířaty. Snažil jsem se zjistit, jaká všechna čtyřnohá stvoření se na vzoru vyskytují a jaký je v nich systém. Po chvíli

jsem se dopátral skutečnosti, že se střídá pět zvířat v pevném pořadí. Plynule jsem od hledání zvířat přešel k úvaze o přesné velikosti vnitřního obvodu redukce. Počítat jsem tehdy neuměl a pravděpodobně mě ani nenapadlo, že by se něco takového spočítat dalo. Jeden měrný nástroj jsem ale přece jen našel.

V hlavě se mi začaly tvořit všemožné myšlenky. Jak je moje hlava velká? Jak je velký ten otvor? Když dám jedno ucho ke sloníkovi a druhé k žirafě, dostanu se skrz? Od úvah jsem přešel ke skutkům. Pomalu jsem svou hlavu sunul otvorem na druhou stranu. Nutno podotknout, že jsem na posteli seděl nepozorován. Nebyl proto nikdo, kdo by mi v nastávajícím činu mohl zabránit. Prostrčil jsem špičky uší a sunul se dále. Už jsem cítil, jak se horní oblouk vnitřního obvodu dotýká mých ušních boltců. A bylo to. Měl jsem hlavu v redukci záchodového prkénka.

Hned jsem si však uvědomil, že něco není v pořádku. Protože jsem si daný předmět na hlavu nasazoval s vehemencí, jakou mi mé tříleté svaly umožnily, tušil jsem, že sundávání nebude snadné. Vstal jsem z postele a vyšel jsem směrem k babičce a tetě. Jejich reakce by se dala shrnout do tří bodů. Uvažování, co je jinak. Poznání, že mám na hlavě redukci záchodového prkénka. Výbuch smíchu.

Nemám jim to upřímně za zlé. Být na jejich místě, sám bych se pravděpodobně také smíchy neudržel. Tehdy jsem se ovšem jen uchechtl. Ne kvůli komičnosti situace, ale protože jsem nevěděl, čemu se smějí. Po několika neúspěších pokusech sundat mi záchodovou redukci z hlavy se nálada v našem apartmánu začala pomalu měnit. Hlavně proto, že doba odjezdu na letiště se kvapem blížila. Naneštěstí už téměř vše jsme měli zabaleno. Babička s tetou začaly překotně vyndávat věci ze zavazadel a hledat mezi nimi krémy a mastičky. Bohužel ani s pomocí těchto prostředků se redukci z mé hlavy nedařilo sundat. Pomyšlení na to, jak čekáme na letišti, sedíme v letadle nebo dokonce, jak mě babička s tetou předávají do rukou rodičům zkrášeného zvláštní ozdobou na hlavě, bylo děsivé.

Boj o záchranu mé lidské důstojnosti probíhal dalších dvacet minut. A i když vypadal beznadějně, nakonec se přece povedl. Šikovným hmatem mi byl opět umožněn život bez prkénka na krku. Všichni tři jsme padli na posteli vyčerpaní fyzicky i psychicky.

Do příjezdu našeho transportu na letiště se naštěstí už nic nečekaného nepřišlo. Let probíhal v klidu a setkání s mými rodiči v Praze-Ruzyni přineslo babičce i tetě obrovskou úlevu, že se nic dalšího už stát nemůže.

Od zájezdu do Řecka jsem k redukci na záchodové prkénko choval patřičný respekt. Experimenty s mou hlavou přesto ještě nějakou dobu pokračovaly. Jednou se mi zapříčila na ulici v zátarase proti autům, podruhé na zábradlí na mostě, když jsem zblízka zkoumal velikost jednotlivých otvorů. Tehdy mě musela zachraňovat maminka.

Jsem rád, že podobnou zvědavostí dnes už netrpím. Tuto fázi života nechávám jako uzavřenou kapitolu za sebou.

KDE LIŠKY (NE)DÁVAJÍ DOBROU NOC

TEREZA SIKOVÁ

Na začátek musím podotknout, že nebydlíme, a to si vyprošuji, v žádných Kotěhůlkách. Nejsme ani Praha, to přiznávám, ale dobrou noc u nás dávají lišky leda pohádkové, přinejhorším plyšové. Prostě se tu máme hezky, ploty jsou bíle natřené a švestky na zahrádkách letos plodí dobře, děkuji za optání.

Takže si jistě dovedete představit šok všech účastníků příběhu, který se udál jednoho slunečného jara na předměstí našeho statutárního města v srdci Hané.

„Sósede, meslite, že by tadek mohla bet leška?“ vybalil na nás tehdy postarší pan V. z vedlejšího domu.

Vyměnili jsme si s tátou zmatené pohledy. Ale než jsme se vzmohli na odpověď, pan V. pokračoval dál.

„Vešil som na zahrado, a tam, až vzado u lafke, sem ovidel ocas. První sem meslil, že je to Micka. Ale bel celé rezavé. A vječi,“ vyprávěl zaníceně.

V rámci zachování dobrých sousedských vztahů jsme přikývli. Táta snad trochu skepticky, ale mě, nadějného mladého biologa, si konspirační teorie liščího oca-su okamžitě získala.

„Tož to mohla bét leška,“ zkusil jsem napodobit hanácký přízvuk, ale pan V. se na to příliš netvářil. „Kousek odsud je pole, mohla se sem zatoulat. Už se staly divnější věci,“ řekl jsem tedy normálně.

Tentokrát pan V. pokýval na znamení, že s mým vysvětlením souhlasí. „Ešče že nemáme slipke,“ řekl pochmurně a rozešel se domů.

...

Těhdy jsme mysleli, že je to konec příběhu. Ale slovo dalo slovo, a více či méně zvlečená historka se nesla od jedněch úst k druhým. Netrvalo dlouho, a liška se stala sice anonymním, nicméně veřejným nepřítelem číslo jedna naší ulice.

Našli se lidé, kteří v existenci oné zrzavé záškodnice napůl doopravdy věřili, jiní si jí zpestřovali nudné dny, a další na ni sváděli všechny své problémy.

„Zase mi letos nevyrostly tulipány,“ stěžovala si třeba paní B. manželovi. „Určitě ten záhonek rozhrabala ta liška. Měl bys s tím něco udělat, tohle přece není normální.“

Pan B. tehdy pokrčil rameny a dál četl noviny.

Jindy zas byla liška nařčena z únosu poštáka, který rodině slečny T. nepřinesl pohled, který jim, jak se dušovala, poslala z dovolené. A já dodnes mámě žertem tvrdím, že mi Bystrouška snědla čtvrtletní písemnou práci z matematiky, protože výmluvy se psem jsou dávno pasé.

...

Uběhlo pár týdnů, a celý incident se konečně rozhodl zmizet ve víru událostí blížícího se léta. Paní B. přesvědčila manžela k porytí záhonku, ztracený pošták se vrátil z dovolené, a na světlo světa se nakonec dostal i můj prospěch.

Ani tehdy jsem netušil, že jde teprve o pauzu před závěrečným dějstvím našeho dramatu. A tak jsem – pln iluzí o příjemném večeru na sluncem vyhřáté houpačce – vyšel zadním vchodem na zahradu.

Sešel jsem několik schodů z balkonu na verandu, odkud už přes trávník vede vydlážděný chodník k houpačce vzadu.

Najednou jsem si všiml, že na zahradě nejsem sám. Na trávníku seděla liška!

Zpětně mohu říct, že zrzavé stvoření nebylo o mnoho větší než kočka. Ocas vykuoval zpoza jedné strany kmene švestky a tlama, čenich, uši a bystrá očka z druhé.

V té chvíli mi nic z toho ovšem nepřišlo důležité. Jediné, na co jsem dokázal myslet, byla asi pětimetrová vzdálenost mezi mnou a šelmou, která se zdála být každým okamžikem méně a méně dostačující. Cítil jsem otisk zubů na lýtku, jako by si na něm už liška pochutnávala.

Chvíli tak na sebe koukáme. Já na lišku, liška na mě. Za nic na světě si nedokážu

vzpomenout, jestli se predátorům mám výhruzně dívat do očí, nebo mám-li dělat mrtvého. Hned, jak se mi do nohou vrátí cit, volím třetí možnost.

Takticky – a hlavně co nejrychleji – ustupuji zpět k domovním dveřím.

Zavírám, otáčím klíčkem a třesou se mi ruce. Zhluboka oddychuji. Podívám se na zahradu a liška je pryč.

Když jsem opět našel něco z vnitřního klidu, přece jen se ve mně probudil biolog. Takový pokus si přece nelze nechat ujít!

Znovu jsem odemknul a opatrně, jen tak na dva prstíčky, jsem otevřel dveře. Pečlivě jsem pohledem prozkoumal trávník, ale venku se nehnul ani lístek, což mi dodalo potřebnou odvahu.

„Jdu spát,“ oznámil jsem neohroženě prázdné zahradě. Několik vteřin jsem marně čekal na odpověď, než jsem dveře opět zavřel.

Můj vnitřní vědec byl zklamán. Lišky u nás dobrou noc vážně nedávají.

ZÁŽITEK NAD ZLATO

JULIE SMÍŠKOVÁ

S výtvarným uměním jsem začala, když mi bylo pět. Maminka mne vzala k talentovým zkouškám do základní umělecké školy a kupodivu mě vzali. Od toho dne jsem strávila nespočet hodin v učebně výtvarné výchovy, mýma rukama prošly tisíce štětců, tužek a gum, pomalovala jsem stovky papírů, z nichž desítky skončily v koši jako nepovedená díla, a také jsem se zúčastnila spousty soutěží. Někdy jsem se umístila, jindy ne. Ale nikdy nezapomenu na soutěž s názvem David a Goliáš.

Pro tentokrát jsem nemalovala ani nekreslila, ale rozhodla jsem se pro rytí do linolea, což je fyzicky docela náročná práce. Samotné rytí mi trvalo asi deset hodin, během nichž jsem se rydlem několikrát řízla do dlaně a každý týden jsem se z výtvarky vracela s klouby otláčenými do krve. Přestože jsem se

děla, že můžu říct, že už mě bolí ruce a jsem z rytí vyčerpaná, vydržela jsem a výsledný výtvar se stihl do soutěže odeslat včas.

Než jsou vyhlášeny výsledky, obvykle to nějakou dobu trvá. A tak jsem na Davida a Goliáše zapoměla. Jednoho dne ke mně přišla paní učitelka a sdělila mi, že jsem vyhrála. Nejprve jsem byla v šoku, protože i když se v soutěžích občas umísťuji, prvních míst jsem získala jen pár.

A tak jsme v květnu roku 2019 vyrazili na předávání cen do Vranova nad Dyjí. Po dvouhodinové náročné cestě jsme dorazili na místo. Usadili jsme se v prostředních řadách a napjatě čekali, co se bude dít. Na bílých stěnách visela všechna díla, která byla oceněna. Očima jsem přejížděla ze strany na stranu a hledala to své. Bylo umístěno uprostřed mezi ostatními obrázky a pod ním bylo napsáno mé jméno a škola, stejně jako u umění, které je vystaveno v galerii.

Původně jsem si myslela, že pouze předají ceny a pojedeme domů, ale to jsem se ošklivě mylila. Paní, jež soutěž pořádala, začala tím, že je celá soutěž zastrešena Institutem pro křesťanskou výchovu. Povíдалa o všech akcích, které pořádají a poté předala slovo pánovi v dlouhém černém hábitu s kapucí. Byla jsem zvědavá, o čem bude vyprávět. Ale když promluvil, jediné, na co jsem se zmožila, bylo zírat s otevřenými očima. Protože Vranov nad Dyjí leží na hranicích České republiky a Rakouska, předávání cen se samozřejmě účastnili i rakouští servité, což jsou příslušníci náboženského řádu s názvem Řád služebníků Mariiných. Naštěstí jistá žena jeho výklad překládala do češtiny, abychom rozuměli, ale zprvu, kdy jediné, co jsem slyšela byla směsice slov, kterým nerozumím, jsem byla trochu mimo. Když skončil se svou prezentací o servitech, následoval film o Národním parku Podyjí a jeho flóře a fauně. Poté přišel čas na proslov správců parku a jako poslední bylo hudební vystoupení dětí tamějšího dětského domova.

Po dvou hodinách konečně nastal čas na předání cen a já začala pociťovat nervozitu. Doufala jsem, že nikde nenastala žádná chyba a já opravdu získala první místo. Proto jsem si neskutečně oddechla, když vyřkli moje jméno. Došla jsem si pro diplom, potřásla si se všemi rukou a zase jsem se vrátila na své místo.

Nedlouho poté, zrovna jsem se bavila se sestrou, mne oslovila moje učitelka. Jako by se nechumelilo, mi sdělila, že nějaký pán chce moje linoleum koupit. Bez hnutí jsem zůstala stát na místě a snažila se pobrat, co mi bylo právě řečeno. Než jsem se stihla vzpamatovat, paní kantorka už zase vyprávěla něco dalšího, z čehož

mi v hlavě utkvělo pouze to, že peníze za díla jdou někam na dobré účely. Ale to mě vůbec nezajímalo. Jediné, o čem jsem v té chvíli přemýšlela, byl fakt, že se někomu líbí, na čem jsem tolik týdnů tvrdě dřela.

A tak se stalo, že byl můj výtvar prodán. Ale to není zdaleka všechno, o čem jsem chtěla vyprávět. Nejlepší na tom celém totiž je, kdo si o něj řekl. Ještě ten den jsem se s danou osobou potkala. Jednalo se o milého staršího pána z Rakouska. Už si nevzpomínám, jak přesně vypadal. Matně si vybavuji, že měl na sobě kabát, ale to je vše. Moje maminka umí německy, a tak si spolu chvíli povídali, a nakonec jsem se s ním i linoleem vyfotila.

Měsíce plynuly a já celou událost vypustila z hlavy. Ale uběhl půl rok, blížily se Vánoce, a domů nám přišel balík, ve kterém bylo psaní a pár maličkostí. Nejprve jsme nevěděli, od koho je, ale po přečtení dopisu se nám vše vyjasnilo. Zásilku nám poslal kupec mého díla, o kterém jsme se záhy dozvěděli, že to nebyl jen tak ledajaký člověk. Byl to podplukovník rakouské armády!

Dodnes na to ráda vzpomínám. V balíčku, který jsem tehdy obdržela, byla mimo jiné i kšiltovka. Žádnou jinou nenesím, neboť mám pocit, že tahle je zkratka jedinečná. Připomíná mi, že je důležité zkoušet nové věci, i když se nám můžou na první pohled zdát příliš náročné. Kdybych se kdysi nerozhodla pro rytí do lina, neměla bych teď příběh, který můžu vyprávět ostatním.

Je důležité si takovéto mimořádné zážitky zapamatovat, protože právě ty dělají náš život nikdy nekončícím dobrodružstvím. A jestli nás čeká něco surreálního, kouzelného a jedinečného v budoucnosti? To je ve hvězdách.

POTKALI SE ZA KOZOJEDY

KLÁRA SOUKUPOVÁ

Chodidla nepřestávala pálit, přestože jsem si vyzul boty a nohy rozedřené dálkou ponořil pod chladnou hladinu klidně tekoucí Berounky. První vrstva puchý-

řů se ještě ani z daleka neměla k odchodu, to jejím nástupcům však nezabránilo nedočkavě klepat na dveře ztvrdlé kůže a trpělivě tvořit druhé patro. Ramena, nesoucí většinu váhy těžkého batohu, si možná zvolna zvykala, stejnou pravděpodobnost bych však připisoval jejich znečitlivění.

Čas jsem sledoval jen poskrovnu; denní dobu bych ale odhadoval na pravé poledne. Horké letní slunce hrálo plnou silou, což jen umocňovalo vlezle nesnesitelný zápach propoceného těla. Od okamžiku, kdy jsme opustili Prahu, nás zastihl pouze jediný déšť, kvůli kterému jsem vláčel na zádech nepromokavou celtu, pláštěnku i náhradní boty. Vztekem jsem toužil ty těžký mrchy zahodit už mnohokrát, avšak příliš dobře jsem si uvědomoval, jak zle se mi může taková pošetilsto vymstít, a tak jsem je rezignovaně dál vláčel s sebou.

Žaludek se co chvíli ozval dost hlasitě na to, abychom ho oba slyšeli, a tak jsem s omluvným pohledem z batohu vytáhl vařič a hliníkový ešus s odpadávajícím uchem, ve kterém jsem plánoval uchystat dnešní oběd – na naší cestě tak oblíbené instantní těstoviny, které mi však poslední dobou začínaly lézt krkem.

„Chceš si přelepit nohy?“ zeptala se má společnice, prsatá blondýna s utrápeně veselým výrazem, která právě prohrabovala cestovní lékárníčku zhruba dva metry ode mne. „Ty máš tak pitomý nápady, fakt, chodit takhle daleko,“ prohodil jsem místo díky, než voda začala bublat, když jsem přijal nabízené náplasti z její bledé ruky.

Naposledy jsem zamíchal těstoviny, když jsem z dálky uslyšel chlapecký hlas. „Co vaříte dobrýho?!“ hulákala zvesela dvojice chlapíků s batohy podobně obrovskými, jako byly ty naše, a zvolna se přibližovala. „Šéfkuchařova specialita – těstoviny a čtyři druhy sýra! Ten vůl nekoupil na celou cestu snad nic jinýho!“ ozvala se má kamarádka nazpět s chytlavou ironií ve vysokém hlase. „Tak teď nevím, jestli si máme dát s vámi anebo dojít ještě těch pár kilometrů na oběd do nějaký hospody,“ zasmál se vyšší z těch dvou, než si bez optání sedli do trávy k řece hned vedle nás.

„Nejbližší vesnička tím směrem jsou Kozojedy, kdo ví, co by vám tam naservírovali!“ oplatila úsměv i ona a já jen mlčky obdivoval její nekonečně dobrou náladu i po tolika kilometrech v nohách. První slovo ze mne vyloudili až po obědě otázkou, zdali si s nimi nedáme pivo. Mé okamžité ano vyvolalo ve zbylých třech jen další vlnu smíchu.

„Tak odkud jdete a kam?“ ptala se plavovláska, zatímco já vděčně popíjel hořce zlatavý mok a rozhlížel se po kraji. Rozhlížel se po modré obloze, kterou křížovali zpěvní ptáci, i po nekonečných zelených lánech, které na hranici obzoru končily ostrou siluetou vysokých kopců. „Ále, z Plzně do Kladrub, na koníky se podívat. Dva dny tam a dva zpátky,“ opět smích, „a kam vy? Taky jste takový blázní jako my?“

„Jdeme z Prahy!“ vykřikla ona a energicky se zvedla. Z Prahy? koukalo z jejich očí nevěřičně a já se smál tomu výrazu. „Dneska do Plzně, zítra do Bratislavy a kdo ví, třeba jednou uvidím i tu Paříž!“

Nohy mne z pomýšlení na tu šílenou cestu bolí ještě dnes. V myšlenkách si však noc co noc opakuji všechny ty krásy tehdejší cesty – každíčkový zákrut Berounky, každíčkové nadechnutí se čerstvého vzduchu. Chladná rána i spalující poledne, ztepělé pivo chlapců, kteří snad došli do vysněných Kladrub, i orosený půllitr v našem cíli. Tehdy jsem si myslel, že nejlepší vzpomínkou bude závěrečný spánek ve zpátečním vlaku, ale ošklivě jsem se mýlil. Na konci léta jsme si slíbili, že dlouhých cest spolu musíme podnikat více, ale Bratislavu ani Paříž jsem už nikdy neviděl.

NENÍ POMERANČ JAKO POMERANČ

BARBORA ŠÍSTKOVÁ

Psal se první svobodné léto roku „devadesát“. Po celém Československu panovala uvolněná a radostná atmosféra, již s sebou přinesla sametová revoluce. Uplynul téměř rok od podzimu, kdy lidé z celé země bojovaly za svobodu a demokracii. Zároveň také ale za to, abychom my – jako budoucí generace, nemuseli stát několikametrové fronty na novou pračku nebo na kyselé kubánské pomeranče. K dalším porevolučním novinkám patřila dokonce i možnost vycestovat do ne-socialistických zemí. Konec byl složitému obíhání úřadů s vyplňováním hromady papírů. A to dá rozum, že příležitosti jednoduše vycestovat na druhou stranu

železné opony využilo opravdu hodně lidí. Můj děda se strýcem v této skupince nepochybně nesměli chybět. Nebylo divu. Přiznejme si, kdo by se nechtěl podívat do čtyřicet let „skrývaného“ západního světa? Tenkrát jim k vycestování stačil pouze batoh, cestovní pas a jízdenka vlakem až do Španělska za 20 Kčs. Oba totiž, jako zaměstnanci železnice, měli zvýhodněné jízdné. Dobrodružný duch pro dovolenou takzvaně „na blind“ samo sebou přijde také vhod. Co vám ale budu povídat, toho měl můj děda vždycky na rozdávání...

Průvodčí mávla směrem ke strojvůdci zelenou plácačkou na znamení odjezdu. Houkající mašina se vydala k cíli Španělsko. Děda a strýc z toho byli jako u vytržení. Skutečně právě prožívali první sekundy jejich úplně první svobodné dovolené. Vlak jel. Nikdo a nic už jejich cestu nemohl překazit. To byl asi nejkrásnější pocit. „Je libo řízek?“ nabízel děda strýčkovi z krabičky plné křehkého obalovaného masa, ukusuje si kyselé okurky. „Teď ne, nemám hlad. Díky,“ odolal strýc i přes přitažlivou vůni linoucí se z plastového boxíku. „To jsem zvědavej, jaký to tam bude. A až si prohlédneme Barcelonu, kam pojedeme dál?“ dodal ještě po odmítnutí chutně voňavého pokrmu. „Taky jsem zvědavej, jak to tam bude vypadat. Po prohlídce Barcelony pojedeme do Valencie. No a pak se uvidí, kam nás vítr zavane,“ odpovídal děda s jiskrkami v očích.

Řeč plynula dál a dál. Měnila se jen témata podle států, ve kterých se vlak právě nacházel. Rakousko, Itálie, FRANCIE! Než se nadáli, původně nepředstavitelně dlouhá cesta (proložená spoustou zapálených diskusí a asi dvěma „šlofiky“), byla ta tam. „Barcelóna,“ zahlásal dojatě strýček, jakmile vstoupil na vydlážděnou podlahu barcelonského nádraží. Děda nic neříkal. Jen se tiše nadechl teplého sláného vánku... „Hello, we bysme na náměstí potřebovali, ein Bus,“ pokoušel se děda na nádraží pomocí posunků zajistit nějakou dopravu. Avšak poté, co zaznamenali nechápavý výraz paní za přepážkou, pochopili. Neznalost jazyka jim už zajistila způsob dopravy. A to „pěkně po svých“. Chvilí šli pěšky. Blížilo se poledne. Slunce šplhalo výš a výš. Jeho paprsky spalovaly čím dál silněji. V momentě, kdy byl už žár neúnosný, zkusili si něco stopnout. Mávali palcem zdviženým nahoru. Za necelých pět minut jim zastavilo jakési stříbrné auto. „A dónde debo llevarte?“ otázal se vlastník stříbrného auta. Strýc přibližně odhadl, na co se neznámý ptá. Zapátral v paměti. A v cukuletu vyhrkl: „To square“. Řidič patrně ovládal základy cizího jazyka. Díky tomu se dostali tam, kam potřebovali.

Dny utíkaly rychleji než voda v Ebru. Až do dne, kdy dorazili do Valencie. Neznalost cizích jazyků jim opět zařídila dopravu, a tudíž si alespoň užili procházku na mořem provoněném vzduchu. „Hele, pomeranče!“ ukázal strýc prstem na sad plný stromů obrostlých oranžovými plody. „To bychom mohli ochutnat, nemyslíš?“ zapřemýšlel děda. Zajímalo ho, jestli jsou zde pomeranče taky kyselé jako ty, co čas od času ochutnali doma. Přiblížili se ke stromu. Každý nenápadně utrl jedno sytě oranžové ovoce. Oloupali slupku... Měli pocit, jako by šťavnatý pomeranč s jejich chuťovými pohárky společně pělý ódu na radost. „Mňam, to je tak dobrý, kdyby ochutnala máma, že pomeranč může být i takhle sladkej,“ pochutnával si strýček na dalším měsíčku. „A co kdybysme pro ni nějaký natrhali? Radši ale počkáme až do večera, aby po nás lidi divně nekoukali,“ začal děd sprádat svůj plán.

Počkali, než se slunce překulí přes nebeskou scénu. Když ulehlo do hajan a měsíc nastoupil na noční směnu, mohli vyrazit. Tma byla tak hustá, že by se dala krájet. Pouze bledý pruh měsíčního svitu rozbíjel nepostupitelnou temnotu. To byl ten pravý čas na sklizeň. Ohlédli se, zda je někdo nesleduje. Pak zahájili sběr. I přes to, že byla obloha bez jediného mráčku, dědovi se zdálo, jako by mrholilo. „Asi bude pršet,“ konstatoval poté, co na něj zase něco kápl. Načež mu syn hbitě odpověděl: „Myslíš? Mně to teda nepřijde,“ děda jen udiveně pokrčil rameny. Koukl okolo sebe a jal se znovu trháni. Pomeranče přibývaly. Současně vzrůstala obava, aby je někdo nenachytil. Jakmile nasbírali dostatek ovoce, vykročili vstříc svému ubytování. „S plným batohem jsem se plížil temnými ulicemi. Připadal jsem si jako nějaký špion,“ okomentoval později děda historku.

„Kájo, prosím tě, podívej se, jestli ty boule od pomerančů nejsou vidět,“ požádal děda spolupasážera. „Ne, boule ne. Ale kdybys ses viděl ty,“ pousmál se strýc. Dědu v tu chvíli osvětila pouliční lampa. Byl celý ulepený, pravděpodobně od sladké mízy kapající ze stromu. Dědovy úplně zcukernaté vlasy toho byly důkazem. To ale nebylo zdaleka vše. Jeho jediné džíny, které si s sebou sbalil, vypadaly, jako by je právě zakoupil v místní cukrárně. Zkrátka se velmi věrně podobal bonbónu. Zkusil kalhoty alespoň trochu očistit v nejbližší studánce. Bohužel marně. Voda stav sladkých džínů naopak zhoršila. A tak zbytek dovolené strávil v teplácích. Od toho večera neustále kontrolovali, zda není kradených plodů vidět. Často je dokonce velmi pracně maskovali. Někdy bylo doslova vyčerpávající ukryt

ovoce před nežádoucími zraky kolemjdoucích. A navíc k tomu se dědu pod tíhou pomerančů značně rozbolela záda.

Dovolená se pozvolna chýlila ke konci. Naneštěstí s postupujícími dny upadal i zájem o kamufláž odcizeného ovoce. Pomeranče klesaly čím dál víc ke dnu batohu. Až se na ně dočista zapomnělo...

Nebylo už nic, co by ještě mohli ve Španělsku objevit. Sedli tedy na vlak, který je odvezl zpět do Československa. „Tak jste se mi konečně vrátili!“ spráskla ruce babička, „to mám radost.“ „Ani my už jsme se tě nemohli dočkat, bobíku,“ políbil děda babičku na tvář. Po chvíli se všichni sešli v obývacím pokoji. Děda se ujmul hlavního slova. Jen vzácně se v jeho sáhodlouhé přednášce o Španělsku objevila mezera. Tu však strýc bleskurychle vyplnil nejrůznějšími detaily. Řeka příběhů postupně doproudila až k příhodě s pomeranči. „My jsme ti vlastně ještě něco přivezli,“ vzpomněl si děd na zapomenuté pomeranče. Pootevřel batoh. Než se stihl dostat přes kupu oděvů k dárku, přiletěly mu naproti octomilky. Jedna stará legenda praví, že ovocné mušky v batohu plném ovoce nevěstí nic dobrého. V tomto případě se skutečně nemýlila. Hned co vyjmul zbytek oblečení, zhroutil se. Jednak na něj vylétlo pár opozdilých octomilek a jednak přibližně deset pomerančů shnil. Vzduchem se nesl pach s nádechem zkvašeného ovoce. Strýc se zděsil též. Co úsilí a zejména nervů je stálo, než natrhali těch dvanáct pomerančů (teď už v rozkladovém stavu). Stáli mlčky s pusou dokořán. Skoro to vypadalo, jako by za těch dvanáct pomerančů drželi minutu ticha. Babička zaznamenala jejich zdrcené výrazy. „Co se dá dělat. Koneckonců přivezli jste mi i jiné dárečky a pomeranče si můžeme koupit i tady,“ nahodila pro odlehčení situace. „Ale kdybys je ochutnala, mluvila bys jinak. Tak dobrý jsi ještě neměla,“ započal dědeček poněkud sklesle nové vyprávění. Nejdříve o sladké chuti ovoce. Později o jejich dobrodružném trhání za svitu měsíce.

Říkáte si, jak to celé dopadlo? Čerstvost pomerančů by zpět nevrátila už ani vůle boží, a tak skončily na kompostu. Cukr z osudných džínů nepustil ani v pračce, tudíž byly na vyhození taky. A dědova záda? Ještě nějaký čas se ho pořádně nabořila. Krádež se zkrátka nevyplácí, i když jen bezvýznamná nebo dobromyslná. I přestože pomeranče nic nestály, vyšly (zejména dědu) pěkně draho.

SLOVO PŘEDSEDKYNĚ POROTY

Již třetí ročník literární soutěže Ivony Březinové právě skončil! V mnoha ohledech se jednalo o ročník výjimečný.

Za prvé tím, že byl třetí. Trojka je magické pohádkové číslo. Děd Vševěd měl tři vlasy, Popelka tři oříšky, králové mívají tři dcery, pohádkoví draci tři hlavy, princevové plní tři úkoly. V lidském životě třetí rok znamená velký zlom. Za první tři roky života se naučíme to nejdůležitější – chodit a mluvit. Člověk přestává být nemluvnětem a batoletem, stává se osobností.

Literární soutěži Ivony Březinové se za první tři roky své existence podařilo něco velmi podobného. Z neznámé soutěže, o které nikdo nevěděl, zda se ještě někdy vůbec bude konat, se stala soutěž, kterou zná většina českých základních i středních škol. Třetí ročník měl rekordní účast a počet zaslaných prací se téměř ztrojnásobil.

Téma třetího ročníku bylo: To nevymyslíš! Chtěli jsme motivovat mladou generaci ke sdílení příběhů, které se skutečně staly v jejich okolí, v rodinách či u přátel, nebo dokonce jim samým. Vyprávět příběh, který se stal, to bývalo dříve součástí tzv. lidové slovesnosti. Lidé si po večerech vyprávěli příběhy místo koukání na televizi nebo na placené filmové kanály. Lidová slovesnost pomalu z našich životů mizí a s ní často i široká slovní zásoba, umění vyprávět a schopnost improvizovat. Protože jen málokterý příběh byl odvyprávěn tak, jak se skutečně stal. Většinou byl předáván v podobě, ve které měl šanci alespoň trochu zaujmout.

Před stejným úkolem stáli i účastníci letošního ročníku. Jak již bylo řečeno, konkurence byla výrazně větší než v minulých letech. Přesto, že se nejednalo o snadný úkol, mnozí účastníci předvedli velmi dobré verbální i stylistické schopnosti a dovednosti. Nad některými příběhy se porota opravdu bavila, nad jinými skutečně tuhla krev v žilách. A tak to má být! Příběh je totiž jen dobrý, nebo špatný. V literatuře pak platí, že je přesně tak dobrý, jak dobrý je jeho autor.

Věřím, že posláním soutěže bylo i v letošním ročníku bohatě naplněno a děkuji všem účastníkům i organizátorům za nevšední zážitky.

Až si příběhy v tomto sborníku přečtete, zjistíte, že psaní skutečně pomáhá!

Markéta Dočekalová
předsedkyně poroty

SLOŽENÍ POROTY

Předsedkyně poroty:

Mgr. Markéta Dočekalová,

scenáristka, spisovatelka a lektorka tvůrčího psaní. Autorka několika tisíc televizních scénářů, dvou románů a více než pěti učebnic tvůrčího psaní, obor tvůrčí psaní přednáší na vysokých a vyšších odborných školách a na univerzitách v ČR i v zahraničí, učí také ve své vlastní škole tvůrčího psaní. Řídí literární agenturu MÁM TALENT, která podporuje začínající autory.

Mgr. Jindřiška Mendózová,

scenáristka, dramaturgyně, spisovatelka. Autorka stovek televizních scénářů a několika knih pro dospívající. Za povídky pro děti a teenagery získala v minulých letech čestná uznání v USA.

Ing. Věra Fleknová,

pedagožka na ZŠ a SŠ s desítkami let pedagogické praxe, lektorka tvůrčího psaní. Kromě jiného autorka několika středoškolských skript a odborné literatury.

Bc. Anna Burdová,

spisovatelka a redaktorka lit. agentury MÁM TALENT. Věnuje se psaní knížek pro děti, vydává u prestižního nakladatelského domu Albatros Media. Některé její pohádky byly dokonce zdramatizovány Českým rozhlasem a jsou vysílány dětem na dobrou noc.

Bc. Vladimír Meduna,

absolvoval bakalářské studium na filozofické fakultě Univerzity Pardubice. Zde prošel kupříkladu semináři tvůrčího psaní nebo ediční a nakladatelské práce pod vedením spisovatele Dr. Antonína Kudláče. Zkušenosti s redaktorskou prací získal mimo jiné v internetovém periodiku StudentPoint.cz.

Pořadatel soutěže:

NADAČNÍ FOND

GABR][ELIS

pod záštitou:

IVONY BŘEZINOVÉ

a

Národní knihovnu České republiky

Národní knihovna
České republiky

Za podpory:

ADORE|PEN
REKLAMNÍ PROPISKY

 mamtalent.cz
dáme vám šanci

atelier
havelka

NADAČNÍ FOND GABR] [ELIS

Fond byl založen v roce 2015 jako firemní nadační fond za účelem podpory aktivit neziskových organizací v České republice. Za cíl podpory si fond vytyčil **4 ZÁKLADNÍ PILÍŘE**, které se zaměřují na péči o osoby trpící Alzheimerovou chorobou, péči o fyzicky postižené osoby, péči o lokální kulturní památky a na vzdělávání mládeže. **VÝZNAMNÁ SPOLUPRÁCE** byla v tomto směru navázána s Alzheimer nadačním fondem a Centrem Paraple.

V současnosti fond také připravuje veřejnou výzvu pro drobné žadatele v oboru památkové péče a podporuje menší hudební soutěže a lekce pro děti a mládež. Dlouhodobě je pak partnerem pro Český národní tým v Powerchair hockey.

Ve spolupráci se svým patronem, spisovatelkou dětských knih Ivonou Březinovou, začal fond v rámci projektu **PSANÍ POMÁHÁ** pořádat literární talentovou soutěž pro děti a mládež, pro kterou získal významného partnera, Národní knihovnu České republiky.

ŠÍŘE PODPORY, zaměřená na více různorodých témat, je motivována snahou šíření informací, a tím i jisté osvěty o možnosti přispívat i formou malých finančních částek. **VIZE FONDU** proto hledí do delší budoucnosti, s cílem propojit silné partnery, ochotné se zapojit do společného úsilí a znásobit tak co nejvíce pozitivní dopad této charitativní aktivity.

ZÁKLADNÍ PRINCIP FINANCOVÁNÍ FONDU vychází ze spolupráce firem podnikajících v oboru reklamních propisek a nabízejících značku **PEN-MASTER**. Svoji obchodní činností napomáhají k vytváření zisku, z něhož jsou odváděny finanční prostředky na podporu cílů nadačního fondu a zároveň prostřednictvím svých distribučních sítí šíří informace o charitativních tématech.

CHCETE PODPOŘIT AKTIVITY FONDU?

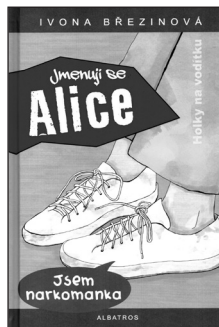
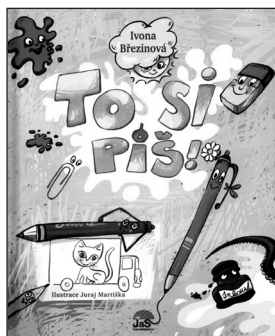
Nakupujte reklamní propisky z nabídky PenMaster u našich partnerů. Jejich seznam najdete na www.psanipomaha.cz/podpora.

Více informací na
www.psanipomaha.cz

IVONA BŘEZINOVÁ

Původně vyučovala literaturu na Pedagogické fakultě v Ústí nad Labem, ale většinu svého profesního života je spisovatelkou na volné noze. Píše knihy především určené dětem a dospívajícím. Baví ji střídat nejrůznější žánry a hledá stále nové a nové náměty. Její knihy získaly řadu ocenění a jsou přeloženy do osmnácti jazyků. Během dvaceti let absolvovala Ivona Březinová víc než dva tisíce autorských čtení a besed, protože setkávání se čtenáři považuje za součást svého povolání. Je nositelkou Řádu rytířů krásného slova a patronkou Alzheimer nadačního fondu a Nadačního fondu Gabrielis.

Pro Nadační fond Gabrielis napsala v roce 2018 knihu pohádek *To si piš!*, kterou vydalo nakladatelství JaS. Z každé prodané knihy je věnováno 10 Kč do NF Gabrielis na podporu literárního talentu dětí a mládeže.

Další knihy najdete na
www.brezinova.cz

Národní knihovna
České republiky

Národní knihovna ČR je jednou z nejstarších českých veřejných knihoven. Má postavení státní příspěvkové organizace a jejím zřizovatelem je Ministerstvo kultury ČR. Zákon ji definuje jako knihovnu s univerzálním knihovním fondem a specializovanými fondy. Zajišťuje rovný přístup ke službám, jež poskytuje. Je centrem systému knihoven, vykonává koordinační, odborné, informační, vzdělávací, analytické, výzkumné, standardizační, metodické a poradenské činnosti.

Samostatnou součástí NK ČR je Slovanská knihovna s fondem odborné světové slavistické literatury, zejména historické, filologické a politologické a vybrané původní literární tvorby slovanských národů.

Historie Národní knihovny sahá do 14. století. Císař a král Karel IV. daroval v roce 1366 tehdy Pražské univerzitě prvních několik desítek rukopisů.

Národní knihovna ve svých sbírkách uchovává množství nesmírně vzácných rukopisů. Kodex vyšehradský je zřejmě nejvýznamnějším a nejcennějším rukopisem chovaným v České republice. Podle odborníků byl určen pro královskou korunovací Vratislava II. 15. června 1086. Někdy bývá řazen k českým korunovačním klenotům. Evangeliář vznikl v některém z bavorských klášterních skriptorií. Rukopis objednal pravděpodobně některý z českých benediktinských klášterů.

Národní knihovna se řadí mezi nejvýznamnější evropské i světové knihovny. Soubor historické a novodobé literatury obsahuje více než sedm milionů dokumentů s ročním přírůstkem 70 tisíc titulů. Informace o dokumentech jsou dnes zpřístupněny v elektronické podobě podle mezinárodních standardů, postupně jsou digitalizovány vzácné rukopisy a ohrožené tiskoviny. Ročně knihovnou projde přes půl milionu návštěvníků, včetně více než 25.000 registrovaných uživatelů.

V roce 2019 uzavřela Národní knihovna ČR s Nadačním fondem Gabrielis memorandum o spolupráci v oblasti rozvoje literární soutěže pro děti a mládež. Pro vyhlášení výsledků prvního ročníku poskytla prostory Klementina a v úzkém týmu organizátorů pak její zástupci pomáhají s přípravou dalších ročníků soutěže.

ADORE|PEN

REKLAMNÍ PROPISKY

Společnost Adore s.r.o. působí na českém trhu s reklamními propiskami již od roku 2004, v průběhu let **se stala významným dodavatelem propisek** pro reklamní agentury a velkoobchody kancelářským zbožím. Obchodní politika je zaměřena pouze na spolupráci B2B s agenturními partnery, v rámci které je poskytována kompletní podpora prodeje v oblasti reklamních propisek.

V současné době zahrnuje nabídka **propisky od nejlevnějších** plastových, přes širokou nabídku kvalitních reklamních, **až po designové a značkové**. Pro náročnější zákazníky je v nabídce možnost individuálních Pantone barev, vlastních tvarů klipů (CLIP ART) nebo barevných kombinací u vybraných propisek.

Nabízené portfolio katalogových produktů je skladem v Praze, připravené k rychlému dodání zákazníkovi. Na skladové položky **nabízíme komplexní tiskové technologie**.

Pěči o agenturní partnery zajišťují profesionální obchodní týmy s regionální působností.

Kompletní přehled reklamních propisek od Adore s.r.o. sdružený pod značkou **PenMaster**, naleznete v nabídce mnoha reklamních agentur v České republice. Katalog k nahlédnutí najdete na stránkách **www.penmaster.cz**.

Adore s.r.o. se zároveň hrdě hlásí k firemní zodpovědnosti. Proto byl, v rámci rozvoje podpory neziskového sektoru, založen Nadační fond Gabrielis, z kterého jsou transparentně podporovány vybrané neziskové projekty v ČR. Od roku 2018 byla také spuštěna literární soutěž pro mladé talenty Cena Ivony Březinové. Nejlepší texty třetího ročníku soutěže si máte možnost přečíst v tomto sborníku.

Pen
MASTER

Přání
pomáhá

Neváhejte, pište s námi a pomáhejte tak s námi!

www.adorepen.cz

Literární agenturu MÁM TALENT založila v roce 2013 scenáristka Markéta Dočekalová jako pokračování stejnojmenného projektu zaměřeného na vyhledávání literárních talentů (projekt byl zahájen v roce 2011). Od té doby vyšlo v zastoupení agentury více než 50 knižních autorských prvotin a bylo objeveno několik výrazných literárních talentů. Agentura spolupracuje s více než třicítkou českých nakladatelství.

Pro Nadační fond Gabrielis agentura zajišťuje komplexní odborný servis pro literární soutěž Cena Ivony Březinové.

www.mamtalent.cz

Rodinný fotografický atelier s kontinuální tradicí již od roku 1909. Hlavní zaměření je na klasickou produktovou a portrétní fotografii. Dále atelier poskytuje kompletní grafické, tiskové a marketingové služby pro své zákazníky.

Pro Nadační fond Gabrielis atelier zajišťuje servis v oblasti grafiky, marketingu a koordinace projektů.

www.atelierhavelka.cz

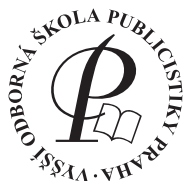

Další podporovatelé literární soutěže Cena Ivony Březinové:

MAPY
TISK
GRAFIKA

www.zaket.cz

www.vosp.cz

www.albatros.cz

